

9^E JAARGANG N^O. 14 — 21 JUNI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

Zij is een filmspeelster, Joan Crawford geheeten en hij is de zoon van Douglas Fairbanks, dus eveneens een man van het vak, en te zamen vormen ze nu het nieuwbakken

VOOR EEUWIG?

echtpaar Fairbanks-Crawford. Ze hebben elkaar door eeuwig trouw gezworen wat we gaarne gelooven, te oordeelen naar deze foto, maar... die is op hun trouwedag genomen!

Het zoogenaamde „Westerklief” (oude Wieringer boerderij)

Wieringen van Voorheen

Sedert Wieringen door een breeden dijk met het vasteland van Noord-Holland is verbonden en het voormalige eiland feitelijk het middelpunt vormt van het eerste stadium der drooglegging van de Zuiderzee, is de sfeer van deze voormalige rustieke landouwe in groote trekken heel wat veranderd. Auto's en „bussen” snorren dagelijks over het schiereiland, waar honderden vreemdelingen thans verblijf houden, die rechtstreeks of indirect bij de Zuiderzeewerken betrokken zijn. Hier en daar zijn riant villa's opgetrokken en moderne landhuizen voor het hooger en lager personeel. Voeg daarbij, vooral gedurende de zomermaanden, het groot aantal toeristen, die een kijkje komen nemen te Den Oever, het knooppunt van het groot-sche werk, en ieder gevoelt, dat een en ander oorzaak is, dat de toestanden op het Wieringen van voorheen zich snel gaan wijzigen.

Hoe geheel anders een ruime vijftig jaar geleden, toen het eiland geïsoleerd lag. Een eenvoudig zeilscheepje voer dagelijks naar Ewijcksluis aan den vasten wal gelegen om „de post” voor de eilandbewoners te halen. De oude schipper Bais moest tevens de brieven bestellen voor het westelijk deel van het eiland en was tevens houder van het kleine postkantoor. Een besteller zorgde voor het overige deel der landouwe. Ieder, die een brief ontving moest daarvoor vijf centen offeren.

De postschipper nam tevens de passagiers mee voor den vasten wal.

In latere jaren werd de zeilschuit vervangen door een motorbootdienst tusschen Ewijcksluis en het eiland, zoodat de communicatie eenigermate verbeterde. Toch bleef het eiland een rustig oord, waar de oude zeden en gewoonten en tal van eigenaardige gebruiken bleven bestaan.

Aan al deze zaken heeft de moderne tijd getornd en helaas veel omver geworpen. Winkels en kappers-zaken hebben een steedsch aanzien gekregen en regelmatig „draait” thans op het schiereiland ook reeds de bioscoop. Zoo hebben zich de toestanden hier wel heel snel gewijzigd.

Toch gaat de tijd gelukkig niet zóó snel, of ook thans nog treft den rustigen bezoeker nog hier en daar wat van het sympathieke oude; vooral in de omgeving van Stroe en enkele andere meer afgelegen buurtschappen.

Hier vindt men nog verschillende schilderachtige antieke boerenhoeven, waar des zomers, als het vee in de weide is, de stallen pronken in wit en oranje kleuren en de ouderwetsche borden nog te pronk worden gezet.

Talrijk waren vooral vroeger de zoogenaamde „kleinere boeren”, wier bedrijf hoofdzakelijk bestond uit een vier à zestal koeien en eenige schapen, die hun voedsel vonden op de met aarden wallen omheinde weiden.

Voor al op het zoogenaamde „hooge land” werden de schapen geweid. In 't lagere gedeelte van het eiland trof men natuurlijk slooten ter afbakening van de verschillende weiden.

De naam „Wieringen” duidt er genoegzaam op, dat het zoogenaamde „wiermaaien” een belang-

rijk bedrijf vormde op het eiland. Deze maai-velden van wier in de Zuiderzee werden verpacht, waarna bij laag-water het maaien een aanvang nam. Het zee gras werd hierbij in schuiten geladen en vervolgens naar het eiland vervoerd, waar de verdere bewerking een aanvang nam. Het zilte zee gras diende namelijk in „zoet water” te worden uitgeverscht, terwijl het na een twintigtal verschillende bewerkingen te hebben ondergaan, eindelijk in balen van 50 K.G. kon worden verpakt. Het meeste wier of zee gras, vooral de eerste kwaliteit, werd destijds veelal geëxporteerd naar België en Frankrijk.

Het zee gras, dat na storm en hoog water aan de Wieringer kusten aanspoelde, werd eveneens ingezameld en leverde een soort van tweede kwaliteit.

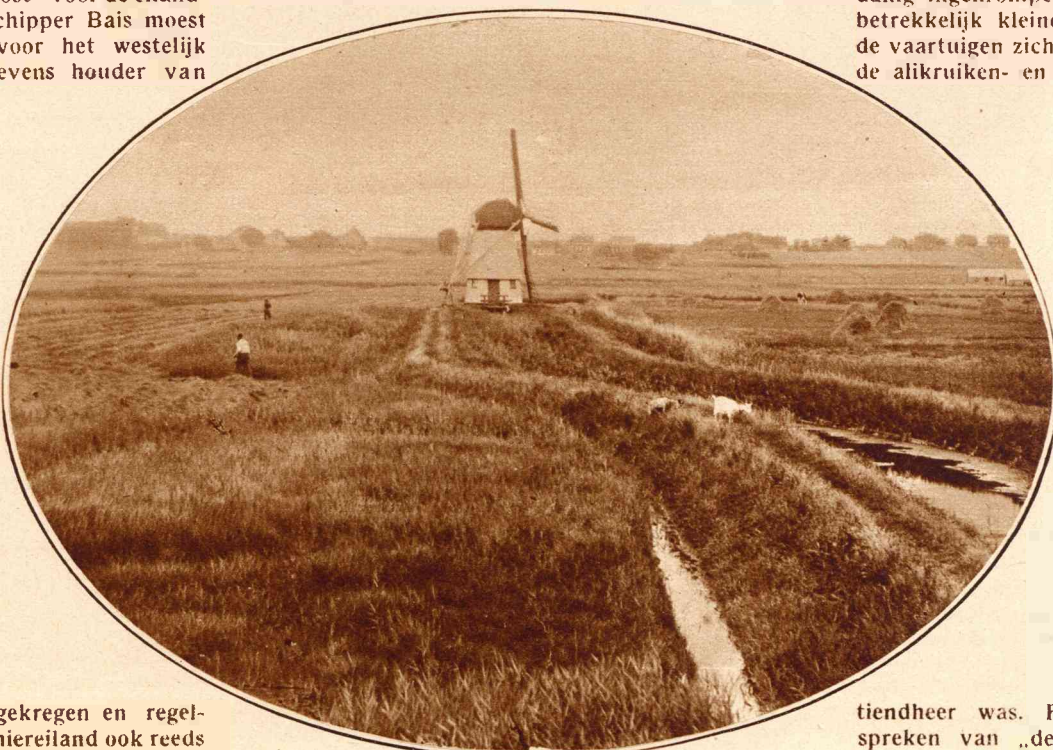
Naast de wiermaaijerij bestond er vooral vijftig jaar geleden op het eiland een bloeiende visscherij: vrijwel woonden toenmaals de visschers over geheel Wieringen verspreid. In later jaren is de vischvangst danig ingekrompen, zoodat het eiland thans een betrekkelijk kleine visschersvloot bezit, waarvan de vaartuigen zich voornamelijk bezig houden met de alikruiken- en garnalenvangst.

We merken reeds op, dat naast de vischvangst en de wivisscherij ook het landbouwbedrijf vrij algemeen in zwang was. Zeer groot was het aantal zoogenaamde „keuterboertjes”. Men huurde een gedeelte van den dijk ten behoeve van het wierbedrijf en hield daarnaast dan een paar koetjes, terwijl men bovendien nog 'n roggeakker in gebruik had.

Op deze manier bescharrelden veel eilandbewoners hun „kostje”, terwijl een varken in 't hok” hen mede door den winter hielp.

Tot voor betrekkelijk korten tijd, pl.m. 1890, gold op het eiland nog het zoogenaamde „tiendrecht”, waarbij bepaald was, dat „de elfde schoof” voor den

tiendheer was. Feitelijk zou men dus kunnen spreken van „den tienden penning”. In later jaren heeft men vrij algemeen afstand van het tiendrecht gedaan.

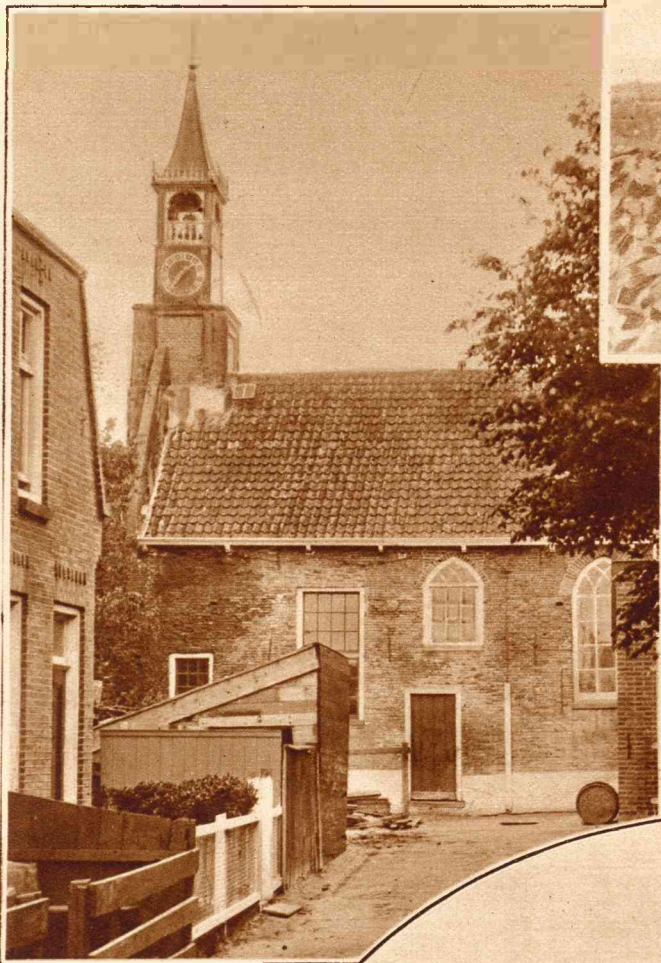

In de omgeving der „Haukes”

Een eigenaardig gebruik had zich aan dat tiendrecht vastgekoppeld.

De tiendheer gaf namelijk aan zijn pachters een soort gebak cadeau: een zoogenaamde „tule”, die bij zekere gelegenheid aan de kerkdeur werd uitgereikt.

Onderscheidene van die oude gebruiken en gewoonten vindt men op het meer en meer gemoderniseerde schiereiland thans niet meer terug.

„Kapel en Gasthuis” te Den Oever.

Korten tijd geleden is ook de zoogenaamde „dorpsumroeper” afgeschaft. Tot voor enkele jaren werden de gewichtige gebeurtenissen op het eiland door den omroeper bekend gemaakt, waarbij het tarief „een kwartje per rit” bedroeg.

Ook het zoogenaamde „karretjes rijden” is reeds uitgestorven.

Natuurlijk vormde de dorpskermis, vooral op het hoofddorp, Hippolytushoef, een evenement, waarbij de bal goed werd aangeslagen.

De jonge paartjes, die met elkaar „kermis hadden gevierd” vormde een rijjool met versierde rijtuigen over het eiland, waarbij de tuigen natuurlijk om het fraaist waren opgepoetst.

Ook de „rommelpot” is van het eiland verdwenen. Toch herinneren de oude Wieringers zich nog wel den tijd, waarbij in de wintersche dagen enkele menschen het eiland aflieden met den „rommpot”, daarbij hun eentonigen zang opdreunend:

„Ik heb al zoo lang met den rommelpot geloopt,
En nog geen geld om brood te koopn,

De afsluitdijk van Wieringen.

Rompot hier! rompot daar....
Rompot is een bedelaar.”

Gedurende de Kerstweek kwam voorheen de „sterzinger” uit Medemblik naar het eiland, om zijn Kerstdreun te zingen, terwijl hij zijn fraai versierde ster ronddraaide. Dan klonk het over het stemmige eiland:

„Er is er geboren al in een stal
De stal van Bethlehem,” enz.

Van al deze ouderwetsche, zinrijke gebruiken is thans op Wieringen niets meer overgebleven.

Een bijzonder aardig gebruik was het branden der vreugdevuren op Sinte Pieter, den 22sten Februari, waarbij verschillende eigenaardige liederen opklonken, wanneer de brandbare artikelen van de boeren werden weggehaald.

Luid klonk het op:

„Sinte Pieter schoove
Als je niet geeft, dan zal ik roove,
Ik roof er ien,
Ik roof er tien;
Ik roof er elf....
Ik roof de heele boer z'n schelf.”

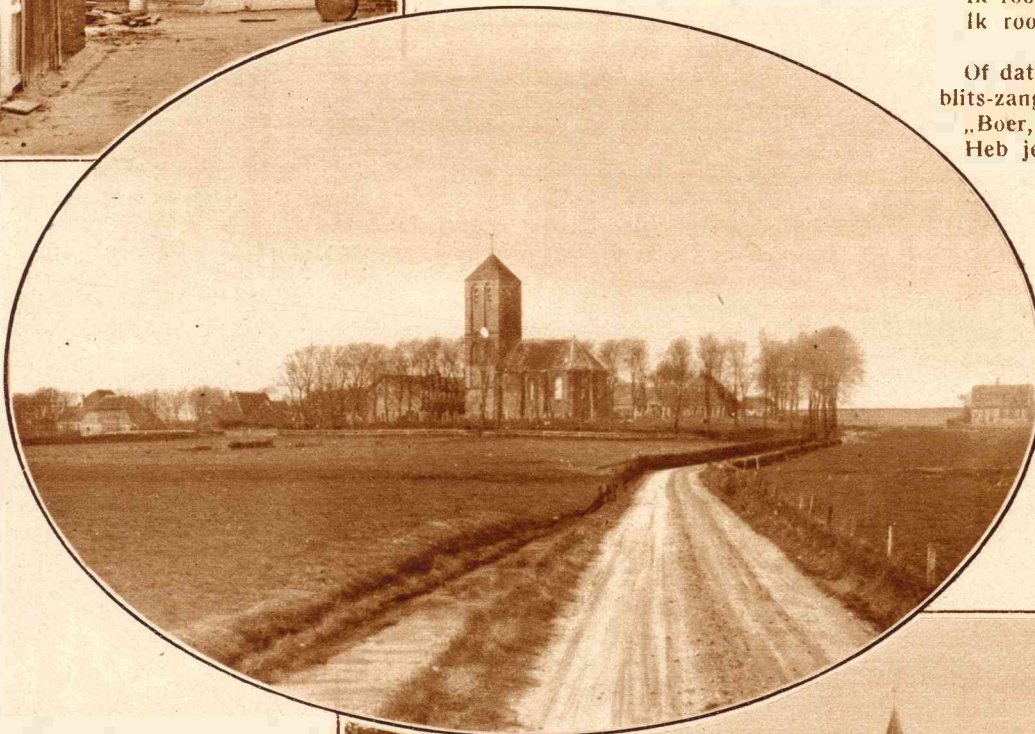
Of dat andere lied, herinnerend aan den Meierblits-zang op Tessel:

„Boer, boer, hei je nog hooi
Heb je nog strooi...

Heb je nog ouwe manden,
Dan zullen we vanavond victorie
gaan branden.”

Altemaal liederen, herinnerend aan de komende Lente: het zonnegloren in voorjaartijd.

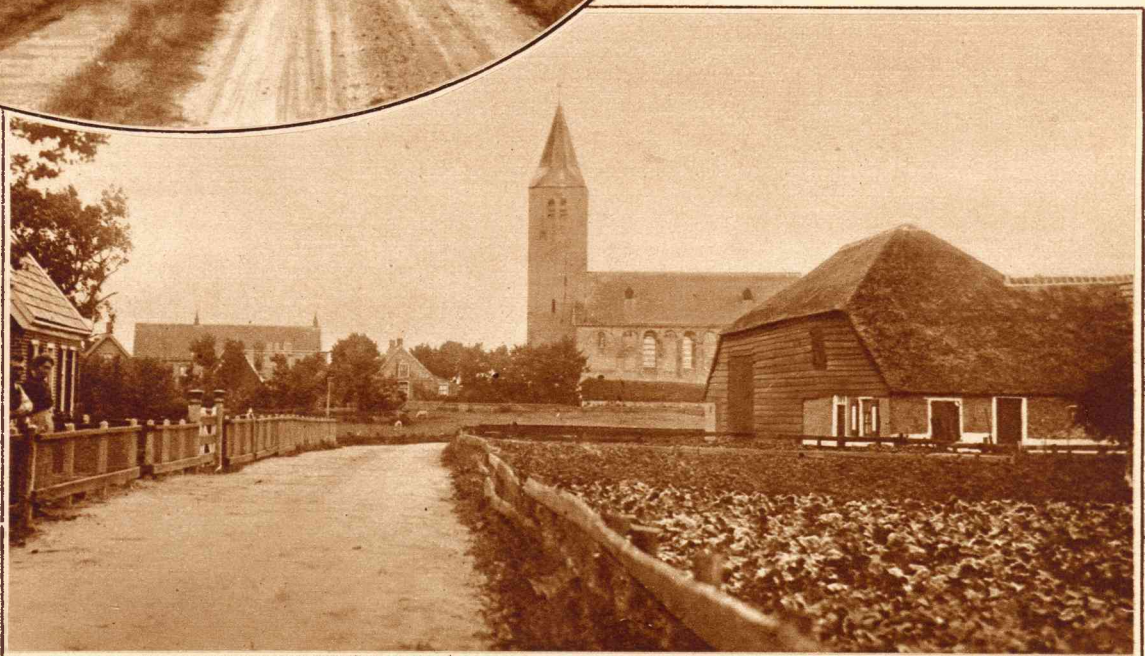
Zoo wordt 't schiereiland gedurende de laatste jaren steeds meer gemoderniseerd en wanneer straks de N.W. polder, tusschen Wieringen en Medemblik, zal zijn drooggelegd en in de toekomst het snelverkeer daverd over den breeden afsluitdijk naar Friesland, zal er van het vroegere van Wieringen bitter weinig overblijven. D.

Westerland met zijn toren uit de 17e eeuw.

Hiernaast: Het oude Oosterland met zijn fraaie kerk en toren van baksteen.

DIT IS GEEN MUSEUM maar een zaal in de Amsterdamsche Bank van Leening aan de Nes, waar de volgende week een bijzondere veiling zal worden gehouden van spiksplinternieuwe gouden en zilveren voorwerpen, welke aldaar gedeponeerd zijn door een winkelier. Wie zich dus eens toonen wil of een ander wil gedenken, weet nu den weg maar vergis zich niet in de deur.

In de HOOFDSTAD

Ter gelegenheid van het 40-jarig jubileum van den heer Fred. J. Roeske werd hij in het Gebouw „Heystee” te Amsterdam op 15 Juni gehuldigd door den Bond van Amsterdamsche Chr. Zang- en Muziekverenigingen.

Zaterdag 15 Juni vierde de Amsterdamsche Coöp. Woningvereniging „Samenwerking” in een der zalen van „Het Nieuwe Huis” aan het Roelof Hartplein haar 20-jarig bestaan.

HET KAMPIOENSCHAP MACHINE-SCHRIJVEN, georganiseerd door het Amsterdamsch Instituut Schoevers, is dit jaar gewonnen door Mej. J. v. d. Meulen, met een gemiddeld aantal letteraanslagen van 5.04 per seconde, waarvoor haar een schrijfmachine als prijs is toegekend geworden. De gelukkige winnares met haar prijs te midden harer mededingers.

Zaterdagochtend vond de officieele opening plaats van het nieuwe zittingslokaal van den Gemeentelijken Geneeskundigen en Gezondheidsdienst, in de voormalige Oostergasfabriek aan den Polderweg te Amsterdam. Op onze foto hiernaast, zittend van links naar rechts: Dr. van Spanje, Directeur van het O. L. Vr. Gasthuis, Dr. L. Heijermans, Directeur G.G.D., Weth. Dr. Rutgers, Dr. Spoor, Directeur Burgerziekenhuis, Mr. Bakhuis Roozeboom.

Verkeersongelukken door Verkeersfouten

Juist heeft de verkeersagent op het Leidscheplein zijn stopbord omgezet en de heele stroom fietsers en auto's en karren zet zich in beweging, om de Marnixstraat te passeeren.

Het Gemeentelijk Bureau voor Statistiek heeft weer een driemaandelijksche statistiek gepubliceerd van het aantal verkeersongevallen in Amsterdam, ditmaal over het eerste kwartaal van 1929.

Op het eerste gezicht lijkt die statistiek verblijdend, omdat er „maar” 28 verkeersongevallen meer hebben plaats gehad, dan in het eerste kwartaal van het afgelopen jaar.

„Maar” 28, dat wil zeggen, een belangrijk geringere vermeerdering, dan we dat, kwartaal op kwartaal, nu al geruimen tijd gewoon zijn.

Vooruitgang dus?

Och neen, want dat er maar 1430 verkeersongevallen plaats hadden in drie maanden, dat wil dus zeggen, gemiddeld 16 per dag, komt heusch niet, omdat de menschen voorzigtiger of verstandiger zijn geworden, maar alleen, omdat er minder verkeer is geweest.

Minder verkeer, door de abnormale koude, die we gehad hebben, en welke oorzaak was, dat zij, die niet absoluut de straat op moesten, thuisbleven en ook, dat velen, die anders fietsende naar hun werk gaan, nu van de tram gebruik maakten.

Dat dit werkelijk de oorzaak is, dat het aantal verkeersongevallen „maar” 28 grooter is dan verleden jaar, blijkt wel hieruit, dat alléén in Februari, toen we de strengste vorst hadden en ook vele voetgangers en fietsers, die Januari, al was het toen óók al extra koud, nog trotseerden, van de straat bleven, het aantal verkeersongevallen minder was dan in de overeenkomstige maand van 1928, belangrijk minder, zelfs.... vijftig minder.

Toch zijn er over de drie maanden Januari, Februari en Maart samen 78 méér, wat wel wijst op een flinken „vooruitgang” in Januari en Maart. Precies de vijftig, die Februari achteruit ging, ging Maart dan ook vooruit en Januari zorgde voor het overschot van 28. Maart spant met 568 ongelukken, dus ruim 18 per dag, de kroon.

In het geheel hadden er, zooals gezegd, in de drie maanden 1430 ongevallen plaats en daarvan hadden er 167 ernstige gevolgen: dood, zware verwonding of belangrijke materiele schade.

Van niet al die ongevallen is met zekerheid de oorzaak op te geven, maar van de 1398, waarbij dit wél het geval is, waren er niet minder dan 950, dat is dus 68 %, of bijna zeven tienden, het gevolg van verkeersfouten van bestuurders van voertuigen.

De regels van den weg!

Ja, die schijnen, hoe eenvoudig ze ook zijn, voor velen toch maar moeilijk te onthouden te zijn. Dat ze rechts moeten houden, weten ze nu zoo zoetjesaan wel, maar daarmee houdt het bij de meesten dan ook op. En dan nog, hoè wordt er rechts gehouden? In een rechte straat, ja, daar gaat het goed, maar dat ook een bocht een rechts en een links heeft, dat schijnt tot de moeilijk te

vatten waarheden te behooren. Maar zelden zal men iemand, die een dwarsstraat aan zijn linkerhand in moet, als er niet toevallig een verkeersagent staat, die hem op zijn plicht wijst, de groote bocht zien nemen, dus rechts zien houden; in den regel wordt de hoek „afgesneden” en loopt men dus groote kans, tegen een ander, die uit de dwarsstraat komt en behoorlijk rechts houdt, aan te botsen.

Heel moeilijk schijnt het ook te onthouden te zijn, dat bij een kruising het voertuig, dat ten opzichte van een ander van rechts komt, den voorrang heeft. Dikwijls ziet men, dat de van rechts komende auto of fietser, die zich wél aan den regel van den weg houdt en dus doorrijdt, door den van links komenden, die het *niet* doet, want niet stopt of langzamer rijdt, wordt aangereden en de ernstigste kwetsuur of de grootste schade oploopt.

In het geheel waren 455 der ongevallen, dus vijf

per dag, of 33 % van het geheele aantal aan de verwaarloozing van dezen verkeersmaatregel te wijten.

Het zijn echter niet alleen de voertuigen, waaronder ook de fietsen gerangschikt worden, die verkeersfouten maken; ook voetgangers hebben daar een handje van. In dit kwartaal waren er weliswaar in dit opzicht veel minder zondaars en zondaresen dan anders (116 tegen 166 in het eerste kwartaal van 1928, of 8 % tegen 12 %), maar die vooruitgang zal ook wel niet het gevolg daarvan zijn geweest, dat er meer menschen hun hersens lieten werken dan verleden jaar, maar eenvoudig van de omstandigheid, dat er met de strenge kou minder voetgangers op straat kwamen.

Alles bij elkaar genomen zijn er dus door voertuigen en voetgangers samen 1066 van de 1430 ongevallen, of 76 % veroorzaakt door verkeersfouten. Waarlijk een respectabel percentage.

Geen van al die gevallen had behoeven plaats te vinden, wanneer maar iedereen zijn verstand gebruikte, maar....

„Ach, waren alle menschen wijs”, zal wel een gerechtvaardigde verzuchting blijven zoolang er menschen zullen zijn.

A. T.

De man, die alles regelt.

Hoe de Leidschestraat er in de spitsuren van het verkeer uitziet. Een onafgebroken file van wielrijders, waar menigmaal ook nog auto's tusschen door rijden, gaat van brug tot brug, dus van verkeersagent tot verkeersagent. En als dan van de grachten de dwarsstroom van voertuigen moet passeeren, moet de heele rij stoppen en... volgen menigmaal kleine botsingen

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Een oogenblik helderde zijn gelaat op, maar onmiddellijk daarop trok er weer een sombere schaduw overheen.

„Ik weet, dat het mijn plicht is, je te laten gaan, Cicely, maar het zal me heel hard vallen, van je te scheiden.”

„Wel, Dick, dan ga ik niet.”

Hij begon de kamer op en neer te loopen, de handen op den rug en het hoofd voorover gebogen. Hij had over zijn uniform gesproken, als over een maskradepak, waard om in een operette gedragen te worden, maar in haar oogen stond zijn nieuwe kostuum hem schitterend. Wat kwam z'n krachtige lichaamsbouw er prachtig in uit, hoe flink en sterk leek hij er in, die wonderlijke aanbieder van haar, die heelemaal alleen, terwille van haar, een troon had omvergeworpen!

„Lieveling,” zei hij, plotseling voor haar blijvende staan, „als je hier blijft, zal je er aan moeten denken, dat wij vreemdelingen zijn voor elkaar... en wat meer zegt, vreemdelingen, die niet erg op elkaar gesteld zijn. Ik zal je zelfs onder een soort zachte bewaking moeten stellen, evenals je vader. Zou je dat niet erg vinden?”

„Ik zal je toch zeker van tijd tot tijd kunnen spreken, Dick?”

Zijn gelaat ontspande zich.

„Natuurlijk zou ik je kunnen bezoeken... zakelijk. Het zou immers een deel van mijn taak zijn, om te trachten, alles te weten te komen van de samenzwering, die ten doel had jou mijn troon met prins Joachim te doen deelen...” Een alles te buiten gaande samenzwering, Cicely, die een diepgaand en streng onderzoek zal noodig maken, dat om dynastieke redenen door mij zelf zal worden uitgevoerd. Dus je blijft, lieveling?”

„Ja,” antwoordde zij ernstig.

„Goed, vandaag zal je dan moeten blijven in de appartementen, die voor je in gereedheid zijn gebracht... morgen zal je, naar ik vrees, ergens anders heen moeten.”

„Zou ik niet naar mijn vader gebracht kunnen worden, om voor hem te zorgen?” vroeg zij.

Hij trok zijn gezicht in een grimas.

„Ik zou het niet doen, als ik jou was, Cicely. Maar misschien kan jij beter met hem omspringen dan ik. Ik zou liever Daniël in den leeuwenkuil gezelschap houden. Maar dat moet je zelf weten, lieveling. Als je denkt, dat het je plicht is...”

„Het komt me voor, dat het niet meer dan natuurlijk is, Dick... dat wil zeggen, als jij er geen bezwaar tegen hebt.”

„Dan ga je morgen naar het kasteel... En nu, één kus, lieveling, en dan... dan moet ik weer Prins Peter worden.”

Hij nam haar in zijn armen en kustte haar herhaaldelijk.

„En nu,” zei hij, haar eindelijk loslatend, „opzij voor den Prins.”

Hij drukte op een elektrische schel en onmiddellijk vloog de deur open, en verscheen er een lakei.

„Deel Zijn Excellentie den kamerheer mee, dat Wij hem wenschen te spreken.”

De lakei vertrok en sloot de deur achter zich. Standring zag, hoe Cicely hem bijna angstig aankeek. De plechtige strakheid van zijn gelaat ontspande zich.

„Cicely... kijk me toch niet zoo aan, of ik zal me niet goed kunnen houden.”

„Zijn Excellentie de kamerheer!”

De deur was weer geopend en daardoor verscheen een statige man met een zware witte snor, gekleed in een schitterende uniform, die, zijn hakken tegen elkaar klappend, salueerde, en toen stokstijf in de houding bleef staan, zijn oogen, niettegenstaande zijn eerbied voor de etikette, met een vragende uitdrukking op Cicely gevestigd.

„Ik heb een voorloopig onderhoud gehad met juffrouw Vane, maar voor het oogenblik weigert zij nog veel lichtingen te geven. Voor het belang van den Staat is het noodzakelijk, dat wij achter de drijfveeren van deze samenzwering komen. Voor vandaag moet u de dame maar de beschikking geven over de appartementen, die voor haar in

gereedheid gebracht waren. U zult voor de noodzakelijke bewaking zorgen, opdat niemand met haar in aanraking zal kunnen komen. Morgen zullen wij andere maatregelen treffen.”

Na deze woorden wendde hij zich tot Cicely en sprak haar in het Duitsch toe.

„Wilt u Zijn Excellentie maar volgen. In zooverre de belangen van den Staat het veroorloven, zal

Fanny Flapuit zegt:

Vliegmaatschappij zijn gevaarlijk. Hoe langer hoe meer raken de menschen er in getrouwd.

er met al uw wenschen rekening gehouden worden en zal het u aan niets ontbreken. Ik geef u echter den raad, om gedurende het verdere gedeelte van den dag eens goed over uw toestand na te denken. Als u er toe kunt komen, om een volledige bekentenis af te leggen, dan zouden zoowel u als uw vader vrij zijn, om Latavia te verlaten. Weigert u evenwel, dan zult u daardoor uw gedwongen verblijf hier maar noodeloos verlengen. Wij geven u nu toestemming om u te verwijderen.”

Hij maakte een lichte hoofdbeweging. Cicely, geheel in de war, hoewel zij moeite moest doen, om niet in laehen uit te barsten, herinnerde zich gelukkig de lessen, die zij reeds te Borne had ontvangen, en maakte een sierlijke buiging en liep, hem voortdurend aanzien, achterwaarts naar de deur. Eenmaal uit de tegenwoordigheid van den prins, werd zij door haar geleider gebracht naar een prachtige reeks appartementen op de eerste verdieping van het paleis, die uitzagen op de hoofdstraat van Mintz. Toen de kamerheer op het punt stond, haar te verlaten, waagde zij het, met een vraag voor den dag te komen: „Zou men mij willen toestaan, over de diensten van mijn Engelsche kamenier te beschikken?”

„Ik zal vragen, of dat mag worden toegestaan,” antwoordde de kamerheer.

Alleen gelaten nam zij vlug de vertrekken eens op. Buiten op de gang hoorde zij het geluid van het neerzetten van geweren, en een militair commando,

waaruit zij begreep, dat de wacht voor haar vertrekken werd opgesteld. Tien minuten verliepen. Toen kwam Martha, die er zenuwachtig en gejaagd uitzag, de kamer binnen. Toen zij haar meesteres zag, uitte zij een kreet van vreugde.

„O, juffrouw, ik was zoo ongerust over u; ik wist heelemaal niet, wat er met u gebeurd was. Ze hebben me in het lokaal van de wacht met een hoop soldaten opgesloten, en naar ik uit hun gesprekken heb kunnen opmaken, is prins Joachim weggejaagd en zit er nu een andere prins op den troon. En nou denk ik zoo, dat er van trouwen niet veel zal komen, juffrouw?”

„Neen, ik zal niet trouwen, Martha,” antwoordde Cicely glimlachend, „en wat meer zegt, ik vrees, dat we allebei gevangen gehouden worden.”

„Nou, dat vind ik niet zoo erg, als ik maar bij u kan blijven, juffrouw. En u zou toch nooit gelukkig geweest zijn met dien man. En wat die gevangenis aangaat, ik zou het hier best een poosje kunnen uithouden. D'r is hier een prachtig uitzicht op de straat, en je kan alles zien, wat er gebeurt.”

Zij was op het venster toegestapt en keek naar buiten. Plotseling wenkte ze, heel opgewonden, Cicely.

„O, juffrouw, komt u eens gauw kijken! Kijkt u eens naar dien man, die daar op zijn paard springt. Dat moet de nieuwe prins zijn... En, juffrouw... ziet u niet, dat hij sprekend lijkt op dien mijnheer Standring, die u in Borne is komen opzoeken?”

Cicely, wie een blos naar het gelaat steeg, haastte zich naar het venster en keek naar buiten. Beneden, op het voorplein, stond een detachement cavallerie in twee gelederen. Even zag zij Dick, die in het zadel sprong. Ergens, zij kon niet zien waar, speelde een muziekkorps een stuk, waarvan zij uit bittere ervaring wist, dat het het volkslied van Latavia was... had haar vader haar niet steeds gedwongen het hem voor tafel voor te spelen?... en toen reed Dick tusschen de gelederen door. De cavalleristen sloten zich achter hem aan, en de stoet reed over het voorplein... een levendig brokje kleur onder den blauwen hemel.

„Dat is de nieuwe prins... Prins Peter, Martha,” zei ze met zachte stem.

Eerst nu besepte zij ten volle het gewaagde van het spel, dat Richard speelde. Nog niet veel meer dan een week geleden was hij een onbekende motorrijder, dien zij op den straatweg in het verre Yorkshire had aangehouden, om hem te vragen haar met haar motor-rijwiel te helpen. Hij was haar tevoren geheel onbekend... zij had er zelfs geen flauw vermoeden van, welk beroep hij eigenlijk uitoefende. Blijkbaar was hij, toen zij hem ontmoette, op een vacantiereisje... en nu had hij zich, terwille van haar, in de hoofdstad van Latavia als soevereine prins opgeworpen.

Toen zij, nog maar kort geleden, dat onderhoud met hem had, waren zijn lach en zijn goed humeur zoo aanstekelijk geweest, dat zij geloofde, dat het niet meer was dan een amusant spelletje wat zij samen speelden. De overrompeling van prins Joachim en de arrestatie en de gevangenhouding van haar vader, zooals hij haar die vertelde, hadden werkelijk wel iets weg van een kolossale grap. Maar nu daar die stoet met groot vertoon van pronk en praal het voorplein verliet, begon de groote ernst van het geval tot haar door te dringen. Met roekeloze waaghalzerij... door een ondoordacht doorzetten van een fantastisch verbeeldingsplan... had hij zichzelf opgeworpen als de heerscher over het volk van Latavia. Dat volk had hem als zijn vorst erkend... de macht van den staat in zijn handen gelegd... Wat zou er gebeuren wanneer het bemerkte, dat hij niet meer dan een indringer was?

De groote ijzeren hekken, die het plein afsloten werden opengeworpen en van de straat klonken voortdurend aanzwellende juichkreten. Zij zag op een afstand nu hoe Dick salueerde, als antwoord op die juichkreten.

„Zij gaan rechtsaf, juffrouw, misschien gaan ze

het andere venster voorbij, en zult u hem beter kunnen bekijken. U zult eens zien, hoe verbazend veel hij op mijnheer Standring lijkt."

Zij snelden naar het venster aan den anderen kant van de kamer, dat uitzicht gaf op de hoofdstraat van Mintz. Zij zagen een groote menigte, die door twee rijen soldaten met gepresenteerd geweer in bedwang werd gehouden en tusschen de aan weerskanten der straat opgestelde menigte een leegen, met zand bestrooiden weg. Juist toen zij het venster naderden, kwam de stoet in draf aanrijden.

"Juffrouw, als dat mijnheer Standring niet is, dan is het zijn tweelingbroer," riep Martha opgewonden uit. "O, kijk eens, hij heeft ons gezien."

Aangestoken door het enthousiasme der menigte, begon ook zij met haar hand te wuiven. Cicely zag, hoe Dick zijn blik vestigde op het venster, waarvoor zij stonden. Het was een totaal andere, een geheel nieuwe Richard Standring, die naar haar opkeek, niet de vroolijke, luchthartige jongeman, die zulke dwaze grappen had verkocht op den avond, waarop zij elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Zijn gelaat stond nu strak en ernstig... alsof elke zenuw van zijn lichaam gespannen was, in afwachting van een dreigend gevaar. Zelfs in zijn oogen lag geen lach voor haar.

"Leve Prins Peter!"

Zij hoorde de kreten, waarmee het volk zijn nieuwen prins toejuichte. De bevolking had hem, zonder eenige achterdocht, erkend, als haar heerscher aangenomen. Blijkbaar was er onder die reusachtige menigte niemand, die er ook maar een oogenblik aan twijfelde, of hij werkelijk de Prins Peter was, die tien jaren geleden onrechtvaardig van zijn troon was beroofd en al dien tijd in het Paleis in het Bosch was gevangen gehouden. Zij voelde, hoe zij beefde. Alleen zij en één andere... de bediende Hans... in heel Latavia kenden de waarheid.

"Lang leve de grondwet!... Weg met de vreemde indringers!"

Die woorden kwamen van een klein groepje mensen, die vlak onder de ramen van het paleis stonden. Onmiddellijk werd de kreet overgenomen en door de heele straat kon zij nu die angstwekkende woorden hooren: "Weg met de vreemdelingen." Daar moesten haar vader en zij zelf mee bedoeld zijn. Dick had haar immers verteld, hoe het volk er tegen geweest was, dat prins Joachim zou trouwen met een Engelsch meisje, dat niet van koninklijken bloede was. Nu drong het tot haar door, dat de populariteit, die Dick klaarblijkelijk genoot, was te danken aan zijn veronderstelden afkeer van een dergelijke verbintenis. En hij had haar lief en wilde niets liever dan haar trouwen! Als dat ooit bekend werd, of als men het zelfs maar vermoedde, dan zou zijn loopbaan in Latavia zeker op gewelddadige wijze een einde nemen.

"Hè juffrouw, wat ziet u er witjes uit. Gaat u maar even zitten, dan zal ik wat voor u gaan halen om op te knappen."

Martha had haar arm om haar meesteres geslagen en leidde haar voorzichtig naar een stoel. Een oogenblik zag Cicely haar eigen gelaat in een spiegel en zij bemerkte, dat elk spoor van kleur van haar gelaat verdwenen was. Martha hoorde zij in de gang aan den schildwacht vragen om te mogen passeeren. Zij redeneerde opgewonden, blijkbaar bereid om de heele gewapende macht van Latavia te trotseeren.

"De juffrouw is ziek, zeg ik je toch. Versta je me dan niet? Je moet iemand roepen en als je het niet doet, dan zal ik zelf wel moeten gaan. Nee, ik ben heusch niet bang voor je, hoor man! Pas maar op, dat dat ding niet afgaat en je je bezeert."

De kamer scheen Cicely om haar heen te draaien; als in een mist zag ze de dingen om haar heen... Dick verkeerde in levensgevaar. Hij had haar lief en als dat bekend werd, of zelfs maar vermoed, beteekende dat onheil, misschien wel den dood. Zij zag nu met welke moeilijkheden hij omringd was. Zich op den troon plaatsen, was betrekkelijk gemakkelijk geweest; er weer van af te stappen, was echter een heel andere zaak. En vóór hij weer gewoon Richard Standring geworden was, zou hij haar toch nooit tot zijn vrouw kunnen maken.

"O, Dick, Dick!" fluisterde zij in wanhoop, "o, Dick, God bescherm je!"

Van buiten klonk, dreigend aanzwellend, de kreet: "Weg met de vreemdelingen!" Hoe zou dat alles nog afloopen? Als zijn geheim uitlekte, dan...

Martha kwam opgewonden en zegevierend weer de kamer binnen, vergezeld door een der lagere paleis-ambtenaren en een bediende met een blad. Zij hield Cicely een glas aan de lippen.

"Drinkt u eens, juffrouw," zei ze, "dan zult u wel dadelijk weer opknappen. Drinkt u het maar heelmaal leeg, het is maar water met een scheutje brandewijn."

De kamer draaide weer om haar heen en met een zucht ging Cicely rechtop in haar stoel zitten. De paleis-ambtenaar boog zich over haar.

"Wij mogen noch u, mevrouw, noch uw dienstbode toestaan, deze kamers te verlaten; dat zijn de orders van Zijne Hoogheid. Als mevrouws

Er zijn van die straatjes...

*

*Er zijn van die straatjes in het dorp,
Die zoo dor zijn, zoo kaal en zoo grauw,
Zonder groen van een boom of een tuintje.
'n Troepje huizen van leelijken bouw.
En wanneer ik dan ergens moet wezen,
— Noem het erg onpractisch en dom —
Dan loop 'k, om niet triestig te worden.
Er lieft een paar straten door om.*

*Er zijn van die dingen in 't leven,
Die zoo leeg zijn, zoo kaal en zoo grauw,
Ze zijn als een triest rijtje gevels
Zonder groen en van leelijken bouw.
En wanneer ik dan ergens moet wezen,
— Noem het erg onpractisch en dom —
Dan laat ik ze liefst achterwege,
Of schoon 'k er wat later door kom.*

MARTIN VAN WOESIK

dienstbode zich niet aan deze instructies houdt, dan zullen de gevolgen zeer onaangenaam voor mevrouw zijn."

Ziende, dat Martha iets wilde antwoorden, legde Cicely haar hand op haar arm.

"De bevelen van Zijne Hoogheid zullen stipt opgevolgd worden," zeide zij. "Het spijt me, dat ze overtreden zijn, maar ik voelde mij onwel, en mijn meisje was bezorgd om mij. Het zal niet weer gebeuren."

De man scheen gerustgesteld.

"Zoolang mevrouw dat maar in het oog houdt, zal er mevrouw niets in den weg gelegd worden, zoolang zij hier vertoeft. Zijne Hoogheid heeft bevolen, dat het mevrouw aan niets mocht ontbreken. Mevrouw heeft een schitterend uitzicht hier; mevrouw kan zelf zien, wanneer Zijn Hoogheid van de opening der Kamers terugkomt."

Door een paar vragen kwam Cicely er achter, dat Dick naar de vereenigde zitting der beide Kamers was gegaan, om de troonrede voor te lezen. Er werden groote dingen verwacht van den nieuwen soeverein. Prins Joachim was, naar het scheen, een tyran geweest, die de rechten van het volk met voeten getreden had.

"Voor mevrouw mag deze revolutie een tegenslag zijn," merkte de man hoffelijk op, "maar voor Latavia beteekent ze een nieuwen dageraad."

Toen ze weer alleen was bleef Cicely door het venster naar buiten zitten kijken. Een uur verstreek, voor verwijderde kreten de terugkomst van den Prins aankondigden. Zij zag hem te paard voorbij het venster schieten en naar het andere venster gaande, dat op de binnenplaats uitzag, zag zij hem van het paard springen en het paleis binnengaan. Zij vroeg zich af, of hij haar zou bezoeken. Zij werd heen en weer geslingerd tusschen

twee aandoeningen... het verlangen om hem te zien en te spreken, en de vrees, dat zulk een ontmoeting verkeerd zou kunnen worden opgenomen. De lange namiddag ging langzaam voorbij. Zij dineerde alleen, door Martha bediend. De schemering begon reeds te vallen, de gestalten der schildwachten aan het hek werden vager en vager. Het geroezemoes van de stad werd minder en minder. Uitgeput door de gebeurtenissen van dien langen dag zou zij zich graag ter ruste hebben begeben, ware het niet, dat zij vreesde, dat Dick misschien nog zou komen. Martha zat te geeuwen, toen er tegen tien uur buiten het gekletter van een geweer werd gehoord, en onmiddellijk daarop stappen, die de deur naderden. In het volgende oogenblik werd de deur opengeworpen en kondigde een stem aan: "Zijn Koninklijke Hoogheid de Prins."

Cicely stond eenigszins aarzelend en bevend op, toen Dick de kamer binnentrad. Maar hij was niet alleen. Hij werd gevolgd door twee ernstige mannen van middelbaren leeftijd en in zwarte mantels gekleed, dien acetasschen droegen. Toen zij hen zag, herinnerde Cicely zich de rol die zij te spelen had en maakte een diepe buiging voor den zoogenaamden prins.

"Goeden avond, juffrouw Vane," zei Dick, in het Duitsch. "U hebt onze toestemming om te gaan zitten."

Hij liep op een tafel toe en ging zelf aan het hoofdeinde daarvan zitten. De twee mannen die hem vergezelden, legden hun tasschen op de tafel en schoven op een wenk van den Prins ook ieder een stoel bij. Martha keek den veronderstelden Prins aan met een paar oogen, die dreigden uit hun kassen te zullen rollen. Dick keek op en zag dat.

"Uw kamenier behoeft hier niet te blijven, juffrouw Vane."

Martha, die hem nog altijd aanstaarde, verliet de kamer. Op een teeken van Dick nam de oudste der beide mannen het woord.

"Wij zijn hier gekomen, juffrouw Vane, om u eenige vragen te stellen," zei hij ernstig. "Het zal van uw antwoorden afhangen, of u al dan niet toestemming zult krijgen om Latavia te verlaten."

Daar zij Dick niet durfde aankijken, die met een ernstig gezicht onbeweeglijk bleef zitten, vestigde zij haar blikken op haar ondervragers.

"Waar hebt u den afgezetten overweldiger, die zichzelf Prins Joachim van Latavia noemde, voor het eerst ontmoet?"

"In het huis van mijn vader, in Yorkshire," antwoordde zij.

"Welke waren de betrekkingen tusschen uw vader en den overweldiger? En hoe is hun samenwerking begonnen?"

"Zou u die vraag niet beter aan mijn vader kunnen doen?"

"Maar u was toch in het vertrouwen van uw vader?"

"Iedereen die mijn vader kent, weet, dat hij nooit iemand in zijn vertrouwen neemt."

Even sprak de ondervrager fluisterend met den tweede man.

"Welke belangen had uw vader in Latavia?" vroeg hij daarop.

"Mijn vader nam mij nooit in zijn vertrouwen, zooals ik u reeds gezegd heb."

"Maar u had toch toegestemd in dit huwelijk met den overweldiger?"

"Dat huwelijk was wel het allerlaatste wat ik zou begeeren. Ik haatte zelfs de gedachte er aan."

"Dat zegt u nu, en toch bent u hier gekomen, met het doel, om met hem te trouwen."

"Ik ben hier gekomen, omdat ik ertoe gedwongen werd... U kent mijn vader niet."

Zij begon, toen de ondervraging voortduurde, allengs te begrijpen, dat het werkelijke doel ervan niet zoozeer haar zelf betrof, maar meer moest worden beschouwd, als een poging, om haar vader te kunnen beschuldigen van deelneming aan een samenzwering.

Nu begon zij dien kreet: "Weg met de vreemde indringers" te begrijpen.

(Wordt voortgezet)

Als Figurant achter de Filmcoulissen

DOOR

LOUIS A. M. VIERHOUT

Zoo werd stukje voor stukje en beetje bij beetje de film in elkaar gezet en als men zoo eenige dagen als figurant gewerkt heeft, weet men nog evenveel van den inhoud der film af, als toen men begon.

Toch had ik al opgemerkt, dat de figuranten, die er speciaal op uit zijn om „ster” te worden, dit op alle mogelijke manieren probeeren. Voor ieder klussie, waarbij maar een paar figuranten noodig zijn, dringen zij zich zoo brutaal mogelijk op en rusten dan niet eerder alvorens zij met d'r snuit bijna in het opname-apparaat zitten.

Zoo is het b.v. den comparsen streng verboden in het opnametoestel te kijken, maar zij weten het altijd wel zoo te plooiën, dat ze er bijna naast kijken.

Deze creaturen zijn natuurlijk een nagel aan de doodkist van den regisseur. Bij de honderden dingen, waaraan hij te denken heeft is het hem echter niet mogelijk iederen compars nog afzonderlijk aanwijzingen of berispingen toe te dienen.

Het naar voren dringen wordt enkel en alleen gedaan met het doel om opgemerkt te worden, wanneer de film in intiem kring proefdraait. Zij hopen alsdan met hun of haar physionomie zoodanig op te vallen, dat een der leiders hen uitkiest voor een afzonderlijke rol bij een volgende film. Ik maakte twee van deze creaturen mee. Twee vriendinnen met een, permettez le mot, hemeltergend gezicht.

De eerste van deze twee werd den eersten dag den besten al terug gestuurd met de opmerking: „Gaaf u alstublieft heelmaal achteraan staan, zoodat uw gezicht tenminste niet op het doek komt, anders denken de menschen nog dat u een „ster” is.”

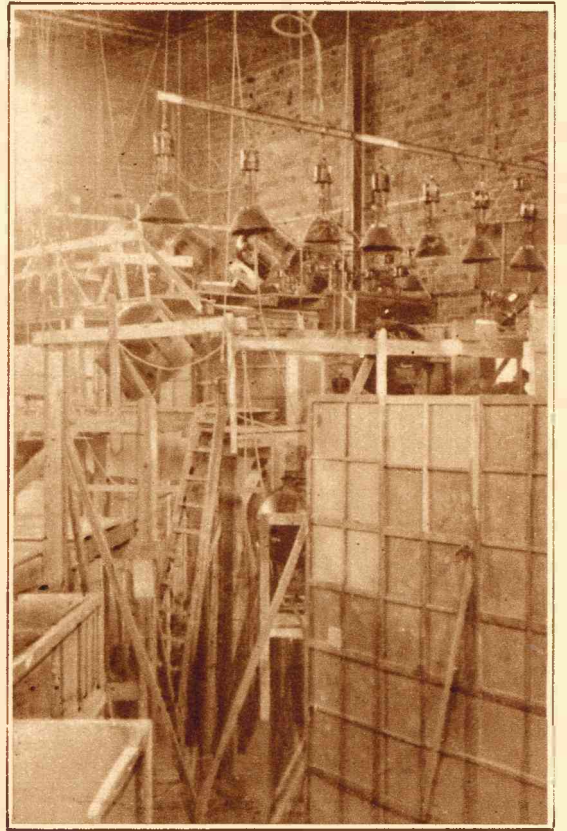
De volgende dagen heb ik haar niet meer gezien, waaruit ik opmaakte, dat zij gelijk haar congé gekregen had. Het andere creatuur bleef en was dubbel voorzichtig, gezien het resultaat van haar vriendin. Zij heeft echter in dien tijd

IV

kans gezien iedereen tegen zich in te nemen, zoodat zij voorloopig wel op non-activiteit zal staan.

Grappig was het voor mij, toen op een goeden dag een paar handen vol journalisten de studio bezochten en met wereldwijze blikken een tien minuten de opnamen gadesloegen. Ik begon me een beetje te geneeren voor mijn beroep, hoewel ik er inwendig toch plezier om had. „Kijk,” dacht ik, „die komen nu even kijken hoe het gaat en straks schrijven zij eenige kolommen in hun tijdschriften over de filmopnamen en hoe het er toe gaat, terwijl zij geen flauwe notie hebben van hetgeen er zich afspeelt in het werkelijke filmleven.” En hoewel het misschien niet netjes is, toch had ik er plezier om, dat toen zij daar stonden om „ons” te beschrijven, ik er tusschen stond, om straks in Holland weder hen te beschrijven. Wat die figuranten van hen dachten weet ik niet, maar wat ik van hen dacht weet ik wel, maar zeg ik niet. Wel heb ik geconstateerd, dat een journalist vaak heel wat anders te zien krijgt dan de werkelijkheid en zij een zeer goed opmerker moeten zijn om tot het essentiele van een zaak door te dringen.

Dat de opnamen echter geen seconde onderbroken werden was duidelijk en de eene scène volgde zonder pauze op de andere. Om de uitbundigheid bij het buffet te filmen werd het opname-apparaat op een platten wagen geplaatst en langs de feestelingen gereden die lol moesten maken en borrels drinken. Deze borrels waren van een bijzonder mengsel, waarvan de smaak niet was thuis te brengen. Toen ik vroeg wat het was, vertelde men mij:

Wat men te zien kreeg als men buiten de feestende Spaansche kroeg trad. Links is een soort gevangenis opgebouwd. Daar eindigt waarschijnlijk de smokkelaars-historie.

De lunch der comparsen is afgelopen en zoetjes aan bevolken zij weer het playeisel voor de opname-hal. Op den weg naar de cantine komt men soms de meest eigenaardige costumes tegen.

Hiernaast: Het opname-toestel hangt aan een touw. De operator volgt nu de hoofdpersonen op hun dansstappen. Ook de man met de lamp tippelt mee, inclusief zijn Jupiter.

„Himbeersaft mit Wasser.” Men had echter beter kunnen zeggen: water, misvormd door een scheutje frambozensap naar verhouding gelijk staande met een theelepeltje in de Zuiderzee. Er waren er echter die op onbeschaamde wijze hun dorst met dezen nectar leschten. Wanneer de operator een danspaar met zijn apparaat tijdens het dansen volgt, wordt zijn opnametoestel aan een touw gehangen en wordt zijn toestel automatisch door een installatie, die op het onderste deel van zijn rug hangt „gedraaid”. Hiermede zweeft hij tusschen de dansparen in en houdt de hoofdpersonen steeds in zijn vizier. Ik had van dit gevalletje nog een kiek willen nemen met een zaktoestel, dat ik meegenomen had, maar hoewel ik toestemming had gekregen van den regisseur, was het me reeds den tweeden dag bij aankomst door den portier afhandig gemaakt. Hoe ik ook verzekerde „Urlaub” te hebben om te fotografeeren, ik kon terug met het toestel of het terrein opgaan zonder het toestel. Daar je al murw bent, door 'n drie kwartier hechtenis in de portiersloge, koos ik het laatste onder vergeefs protest. Want hoe ik ook probeerde een „Ausweis” te krijgen om direct door te mogen loopen, het gelukte me niet.

Toen ik den heer Zeisler eens 'n moment entre-nous kreeg, kon ik niet nalaten, hem te vragen, wat de recordtijd is van 't wachten in de portiersloge en hoe men kan fotografeeren, als men daarvoor toestemming gekregen heeft en het toestel wordt reeds bij den ingang geïnterneerd. Weliswaar was het de laatste dag van mijn verblijf, maar uit nieuwsgierigheid wilde ik toch wel eens

weten, wie nu eigenlijk den moed bezat den portier aan zijn verstand te brengen, dat ik geen indringerig individu was, maar eerlijk het recht had om door zwaren arbeid mijn broodje te verdienen.

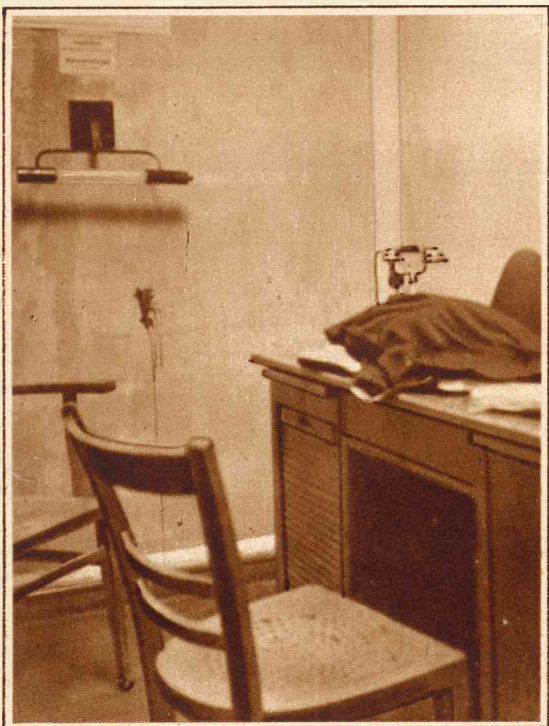
Hij beloofde mij oogenblikkelijk maatregelen te zullen nemen en indien hij het eerder geweten had, zou hij al direct aan den grensoorlog een einde gemaakt hebben. Binnen een kwartier had ik het machtige „Ausweis” dat ik weliswaar niet meer noodig had, doch graag wilde hebben om in Holland te toonen, als het paspoort waarmee mede men zelfs Ufa-portiers kan overwinnen. Toen ik den anderen morgen, thans niet meer in functie, in Neubabelsberg arriveerde kon ik linearecta, inclusief fototoestel doorkuieren.

„'t Is maar een weet,” zou Buziau zeggen en toen zei ik het hem na. Ik voelde me nu min of meer als vrij „man” en hiervan maakte ik dan ook direct gebruik om de „Gebäude” eens van meer nabij te beschouwen. Immers, als compars, was het mij niet toegestaan maar raak te loopen over de terreinen, nu als burger-journalist kon ik gaan en staan waar ik wilde en alles bezichtigen waar ik belang in stelde. Dit was vooreerst het beschouwen van de pro-forma bouwwerken, die met behulp van een geweldige hoeveelheid hout en cement zijn opgetrokken. Alles is zwaar bouwvallig en menig opschrift waarschuwt den nieuwsgierige zich niet verder te begeven daar dat levensgevaarlijk is. De burcht van Grieshus uit de bekende film „Die Nibelungen” is zeer zeker een der geweldigste bouwwerken en moet, toen hij nog jon-

ger was, ook van dichtbij een geweldig effect gemaakt hebben. Thans zag men te veel de afbrokkelingen en het verval, dit ontnam wel eenigszins de illusie. Maar desondanks is het toch nog een schitterend staaltje van filmbouwkunst.

Ik ben dan ook zoo vrij geweest even de massief zware deur door te loopen op gevaar af, dat direct bij mijn binnentreden een geïrriteerd brok cement afscheid nam van den burcht, en mij met den grond gelijkmaakte. Zoodra ben je echter de poort niet door of je staat in een warwinkel van binten en balken, die er net zoo uitzien als de gelijknamige Hollandsche. Ik nam derhalve buurtverkeer en ging naar de andere vermoede gebouwen o.a. een brok straat, de façade van een kerk met een breede cementen trap-opgang, een soort pleintje of hof uit een niet te herkennen landstreek en voorts nog enkele kleinere bouwwerken, die echter in een dusdanigen staat van ontbinding verkeerden, dat zij niet meer op dien weidschen titel aanspraak konden maken. Hoewel dat alles in zijn geheel zeer interessant is, bekoort het toch weinig, daar men te veel de rafels ziet die aan de onafgewerkte zijden zitten.

Zoo'n tocht over de terreinen valt echter niet mee, al lijkt het „niet zoo erg.” Het zijn nog heele afstanden en vooral het min of meer ongelijke veld is nu juist geen aangename verbinding. Ik verheugde me dan ook weer in de groote opnamehal te zijn, waar men juist bezig was spelers-scènes te nemen. De comparsen waren niet meer nodig en slechts enkele uitverkorenen drentelden nog rond. De opnamen geschieden nu rustiger dan met die heele hende, die met veel geschreeuw werd geduld of in toom gehouden. In plaats van de Spaansche band zat nu alleen de pianist

Mijn kleedkamertje. Op het bureau ligt mijn costuum en punthoed weer gereed. De stang aan den wand is een schmincklamp, die juist belicht als men zichzelf schminkt.

rustig te spelen, wanneer „gevoelige” scènes werden gedraaid. De muziek geeft meer „Schwung” aan het spel en maakt het den spelers gemakkelijker. Het breekt de stilte, die er anders zou heerschen.

Met dezen pianist deelde ik mijn kleedkamer en hoewel ik weinig met hem te maken had, bleek mij toch reeds duidelijk, dat het een echte gentleman was. Toen het Spaansche gezelschap zijn taak had overgenomen diende hij eveneens als „vulling” bij het gecostumeerde feest, waarbij hij een hansworstcostuum droeg.

Voorheen een welgesteld man, was hij door de oorlogsjaren al zijn hebben en houwen kwijt geraakt en genoodzaakt op andere manier zijn brood te verdienen. Daar hij kon pianospelen, gaf hij zich uit als pianist en nu speelde hij zoowel bij particuliere feesten als bij de Ufa.

Om 7 uur vertrok hij bij de Ufa en om 8 1/4 uur moest hij weer „ergens” in Berlijn zijn, om een feestmaaltijd te illustreeren, tot 2 uur in den

nacht... En dan den anderen morgen weer om zes uur op! Dat valt heusch niet mee. Gelukkig voor hem was hij nog al dik van constructie, zoodat ie wel een stootje kon verdragen. Den laatsten avond van mijn aanwezigheid daar noodigde de heer Zeisler mij uit de opnamen te zien welke den vorigen dag gemaakt waren. Dit is toegestaan aan alle leiders, die aan de film medewerken, als ook aan de hoofdpersonen. Daar laat men dan genoeglijke critieken los op de verschillende scènes en de vrouwelijke hoofdpersoon laat in hoofdzaak haar gedachten uitgaan naar het effect dat zij in de verschillende scènes bereikte.

Een lieflijke comparse. Tooneelspeelster van beroep, was zij uit de provincie naar Berlijn gekomen, om wat te kunnen verdienen. Een engagement was echter niet te krijgen, waardoor zij blij was figurant te kunnen zijn.

„Da' sehe ich sehr schön aus, aber das ist furchtbar!” doch de heeren namen elkaar in 't ootje en soms niet zoo zuinig.

Hier in dit kleine zaaltje plaats biedend voor ongeveer 15 mensen, was het dat ik voor het eerst mij zelf op het echte, geheimzinnige film-lint zag.

AUSWEIS zum Betreten des Ufa-Betriebes Neubabelsberg

für *Herrn Fischer, Amsterdam*

beschäftigt bei Film *„Madel von Valencia”*

als *Komparsen*

gültig vom *21.3.29* bis *31.3.29*

Die Betriebs-Leitung

Bablsbg. 825 9. 28

300

Het machtige „Ausweis”. waarmede men veel ellende overwint, doch dat ik eerst kreeg, toen ik het niet meer nodig had.

Beleefdheidshalve maakten zij geen enkele opmerking op die halve gare situatie, die hun gast was. Ik was hun daarvoor zeer dankbaar, daar ik zelf al druk bezig was, allesbehalve vleierende vergelijkingen naar dat springerige filmindividu zijn hoofd te slingeren. Toen je jezelf zag, bemerkte je tevens wat voor fouten je begaan had, zoodat je wat dat betreft je leven zou kunnen beteren. Aangezien ik echter wist geen verbeteringen nodig te hebben, heb ik mij in die correctie niet verder verdiept.

Ronduit verklaarde ik aan Jenny Jugo, dat, wat ik ook worden zou me koud liet, indien het maar geen filmacteur was.

„O, weet je 't ook!” zeide zij openhartig. „Dat is verschrikkelijk werk.” En ik kon 't haar aanzien, dat ze 't meende. Zonder de minste spijt nam ik afscheid van al degenen, die mij hadden terzijde gestaan en stapte met Frau Jugo, Enrico Benfer, Clifford Laglen en Felix de Pomes in 'n grooten Mercedes Ufa-auto, die mij dezen laatsten keer naar Berlijn terug bracht.

De portier gooide het groote hek wijd open voor den auto met „sterren” en bleef verbaasd staan kijken toen hij mij zag zitten.

De doodgewone, ordinaire figurant, dien hij iederen morgen 'n half uur à drie kwartier op de mat liet staan, zat thans in den voornaamsten Ufa-auto om naar huis te worden gebracht...

Langzaam bracht hij zijn hand naar zijn pet en salueerde... terwijl hij niet-begrijpend den auto bleef nastaren, die snel in de duisternis verdween.

EINDE.

De noodlottige steekpartij, waarbij de dolk, tijdens de opname, in den voet van den regisseur terecht kwam.

*Op uitnemende wijze zijn de verschillende, uiteen-
loopende menschentypen, die voor 'n korte wijle hier*

DE VEERPON

NAAR DE SCHILDERIJ VAN HART NIBBELING

DE VEERPONT

DE SCHILDERIJ VAN HART NIBBRIG

*op de boot, welke hen naar de overzijde brengen
zal, zijn saamgebracht. door den schilder uitgebeeld.*

VROUWENLEVEN

HET VROUWELIJKE IN DE NIEUWE MODE

Golvende lijnen, wijde klokrokken, draperieën, ongelijke zoomen, plooitjes en opnaaisels, borduursels en kralenversieringen, bloementoetsen en strikken — al deze attributen geven iets echt vrouwelijks aan de nieuwste creaties der groote modehuizen.

Naast de kostbare stoffen die voor meer „gekleede“ toiletten verwerkt worden, is er in dit seizoen buitengewoon veel keuze in allerlei fraaie waschbare stoffen. Voile, mousseline en kunstzijde, we zien het allemaal uitgesteld in allerlei fraaie kleuren en teekeningen, en wat is er prettiger dragen bij mooi zomerweer dan al die vrolijke gebloemde stofjes, gemakkelijk aan te schaffen

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0.55, kinderkleeding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.20.

Beige crêpe satin vormde het materiaal voor dit toilet met klokvormigen rok. Op de gestrikte ceintuur een kleine guirlande van zijden bloemen.

Eenige variaties op het zoo „en vogue“ zijnde „punt décolleté“.

omdat ze niet duur zijn en prettig en praktisch in het dragen omdat ze goed waschbaar zijn.

De beide hier afgebeelde modellen van het modehuis Agnes zijn van kostbaarder materiaal vervaardigd. Maar zoowel het toilet van glanzend gebloemd satijn als het tweede uit crêpe satin zijn een voorbeeld van de gracieuze vrouwelijkheid die bij de meeste nieuwe modescheppingen tot uiting komt. Bij beide japonnen is de taille effen gehouden en heeft de rok golvende, klokkende lijnen. Delange mouwen verwijderen zich eenigszins bij den pols. Zijden bloemen in de kleur van het toilet verhoogen de charme van het geheel.

Onze derde afbeelding vertoont een buitengewoon eleganten hoed van het modehuis Réjane. Het stroo van den hoed, het vilt waar-

Rood strooien toque met vilt omboord en aigrette in dezelfde kleur.

mee de hoed is omboord en ook de aigrette zijn in een roode kleur gedacht.

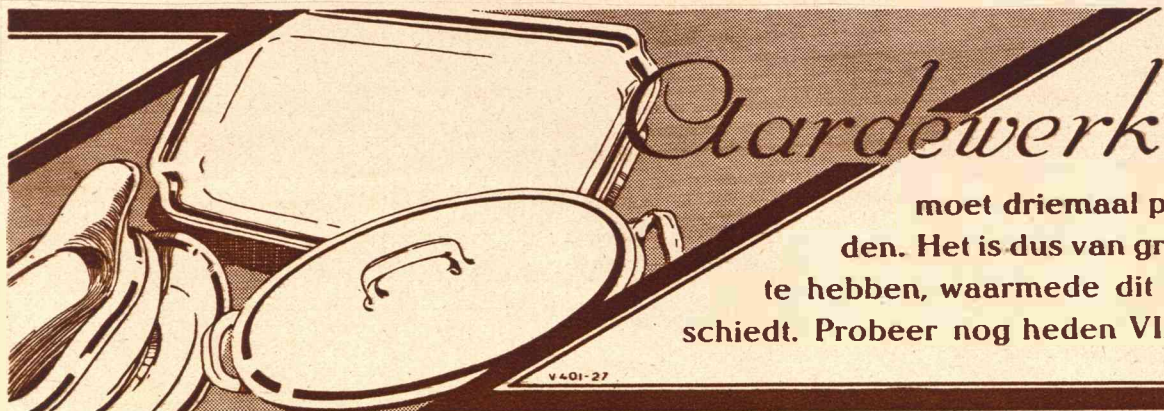
Er worden in Parijs veel roode hoeden gedragen en toch is dit een kleur welke lang niet voor iedereen geschikt is. Desjaal, breed en smal, driehoekig en vierkant, accentueert mede het vrouwelijke in de hedendaagsche modes. En de elegante vrouw weet met een goed gekozen sjaal aan het meest eenvoudige toilet juist dat mondaine en charmante tintje te geven dat er nog aan ontbrak.

Sjaal en tasch bij elkaar behorende geven een zekere chic aan een tailleur-costuum. Ik zag o.a. zoo'n sjaal van smalle verschillend gekleurde linten sierlijk dooreengevlochten met tasch van hetzelfde materiaal.

PAULA DEROSE.

Elegante japon van glanzend lavendelkleurig satin-brodé. Corsage van zijden bloemen in dezelfde kleur.

moet driemaal per dag gereinigd worden. Het is dus van groot belang een middel te hebben, waarmee dit snel en afdoende geschiedt. Probeer nog heden VIM en zie het resultaat.

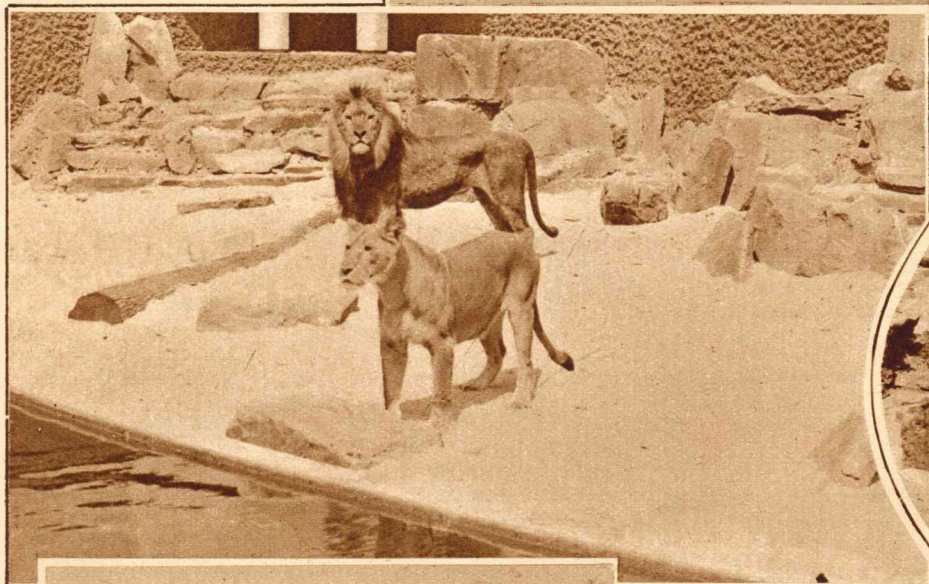

HET NIEUWE LEEUWENVERBLIJF IN ARTIS

In navolging van verschillende buitenlandsche diertuinen, is nu ook in Artis voor de leeuwen een verblijf ingericht, waar zij zich vrijer kunnen voelen, dan in een hok, zooals dat tot nog toe hun tot verblijf diende. Het bestaat uit een terras (als herinnering aan Artis' vorigen directeur het Kerberterrras genoemd) van 22 bij 9 Meter, waar de dieren op zand en rotsen kunnen spelen en stoeien. Geen hek scheidt de dieren meer van het publiek, alleen een 7 Meter breede en 2 Meter diepe gracht belet hun het verblijf te verlaten. Hiernaast een overzicht van het terras.

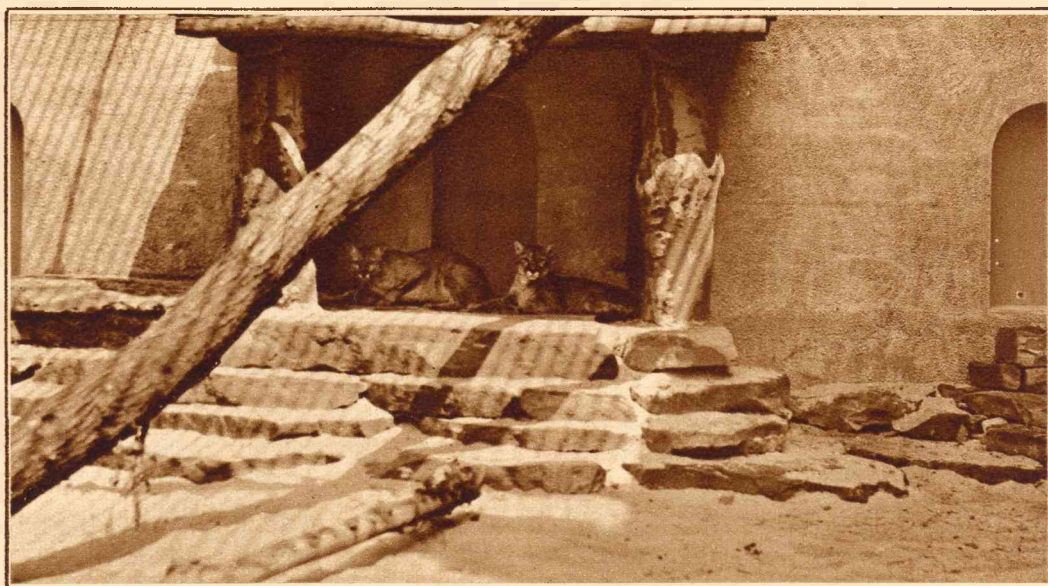
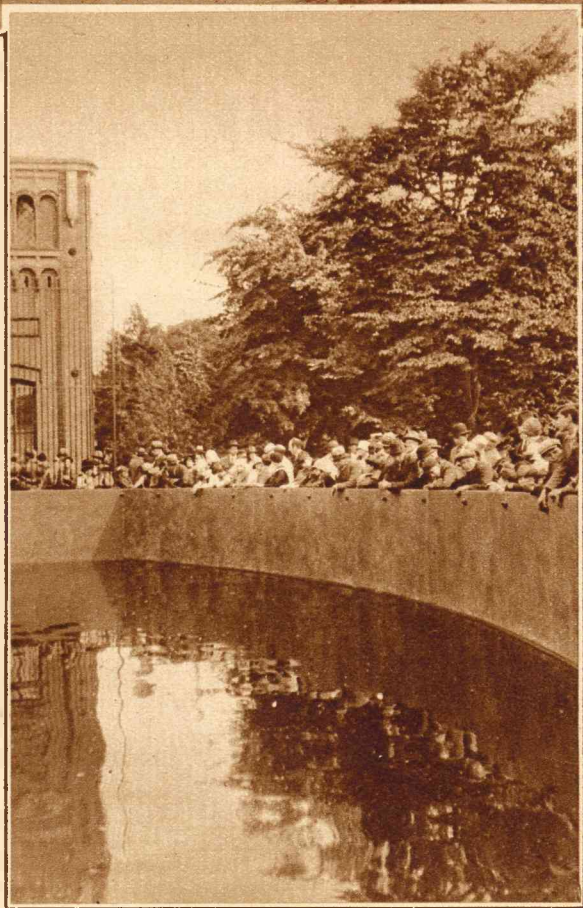

Hieronder: De juist in hun nieuwe verblijf toegelaten leeuw en leeuwin, vóór de gracht die het terras afsluit, starend naar het publiek.

Links: Het publiek voor de gracht, die aan de tuinzijde door een muur is omgeven.

De beide dieren ondernemen een onderzoekstocht door hun nieuwe openlucht woning; elke steen werd besnuffeld, elk hoekje en gaatje bekeken.

Achter het leeuventerras is een nieuw buitenverblijf voor de poema's aangelegd, waarvan wij hier eveneens een afbeelding geven.

DE GROOTE POLONAISE VAN CHOPIN

DOOR C. M. WAGNER

Zijn wij er nu nog niet, Frank?

„Gaaf het je vervelen, lieveling?”

„Neen, maar ik ben zoo benieuwd naar ons sprookjesslot... Ik heb er zooveel over hooren vertellen en kan me er geen voorstelling van maken.”

„Over een uurtje zijn wij er, we zullen nog aardig moeten stijgen... die motor doet het prachtig, hé Nestje?”

Agnes de Bruijne-van Wesseling leunde behaaglijk achterover in de veerende kussens van de Cadillac. Zij was 'n week geleden getrouwd met Frank de Bruijne en nu met haar geliefden echtgenoot op reis naar het slot van Cagnes in Zuid-Frankrijk.

Een rijke vriend van Frank, aan wien dit slot toebehoorde, had dit met de grootste vriendelijkheid den jonggehuwden aangeboden als verblijfplaats voor hun wittebroodsweken. Agnes was verrukt geweest over dit voorstel. Zij hadden na het dejeuner dat na de huwelijksinzegening in de villa harer ouders gegeven werd, de reis naar Parijs aanvaard. Daar waren zij een korte week gebleven om enkele schoonheden van deze rijke stad te bezichtigen. Frank had daar 'n Cadillac gekocht, waarmede zij samen de reis naar de Riviera vervolgden.

Nu waren zij weldra aan het einde hunner reis, die hen voerde naar het oude sprookjesachtige moorenslot in Cagnes.

De weg begon zeer te stijgen en zij zagen het mooie plaatsje, dat geheel om den berg heengebouwd is, in de verte liggen.

Frank raadpleegde de wegwijzers, sloeg een met oleanders begroeiden breeden weg in en gaf zijn motor vol gas.

„Hoe zalig, Frank, hoe eenig mooi...!”

Langzaam steeg de auto den steilen weg op en naarmate zij stegen, kregen zij het uitzicht op de prachtige omgeving en de heerlijke blauwe zee, die als een smaragd flonkerde in het zonlicht.

Voor zij het wisten, stonden zij voor een oude poort, in een dikken steenen muur, die toegang gaf tot den tuin van het slot, dat boven alles uitstak en geheel op den top van den berg lag.

Men had hem zien aankomen, want de poort ging wijd open en met 'n behendigen zwaai aan zijn stuur deed Frank zijn wagen den tuin indraaien.

Agnes was verrukt, zij kon haast niet afwachten tot de wagen stilstond en sprong zoo gauw mogelijk van de treeplank.

„O, Frankie, jongen, wat een tooverslot...! gauw, laten wij gaan kijken!”

De jonge man lachte om haar blijdschap, gaf een wenk aan den bediende, die de poort geopend had, om den wagen in de garage te brengen, en ging gearmd met zijn vrouwtje het oude kasteel binnen.

Door een gang kwamen zij op een binnenplaats, waar een groote olijfboom in het midden stond, die zijn takken breed uitspreidde, waardoor men hier en daar den schitterenden blauwen hemel zag. Klimplanten kropen aan alle kanten tegen de fijn gebeeldhouwde ranke pijlers op, die de verschillende balcon steunden. Agnes stond vol bewondering.

„Hoe vindt mijn lief vrouwtje het hier?”

„O, boylief, is het geen droom?”

„Neen, schat, zie maar, daar komt Madame Colin ons verwelkomen en ons den weg wijzen.”

Met de bescheidenheid den Franschen eigen, als zij „l'Amour” ontmoeten, was Madame Colin op eenigen afstand van het jonge paar blijven

naar huis te zenden en te zien of er nog post voor ons is? Ga je mee?... of blijf je misschien liever hier?...”

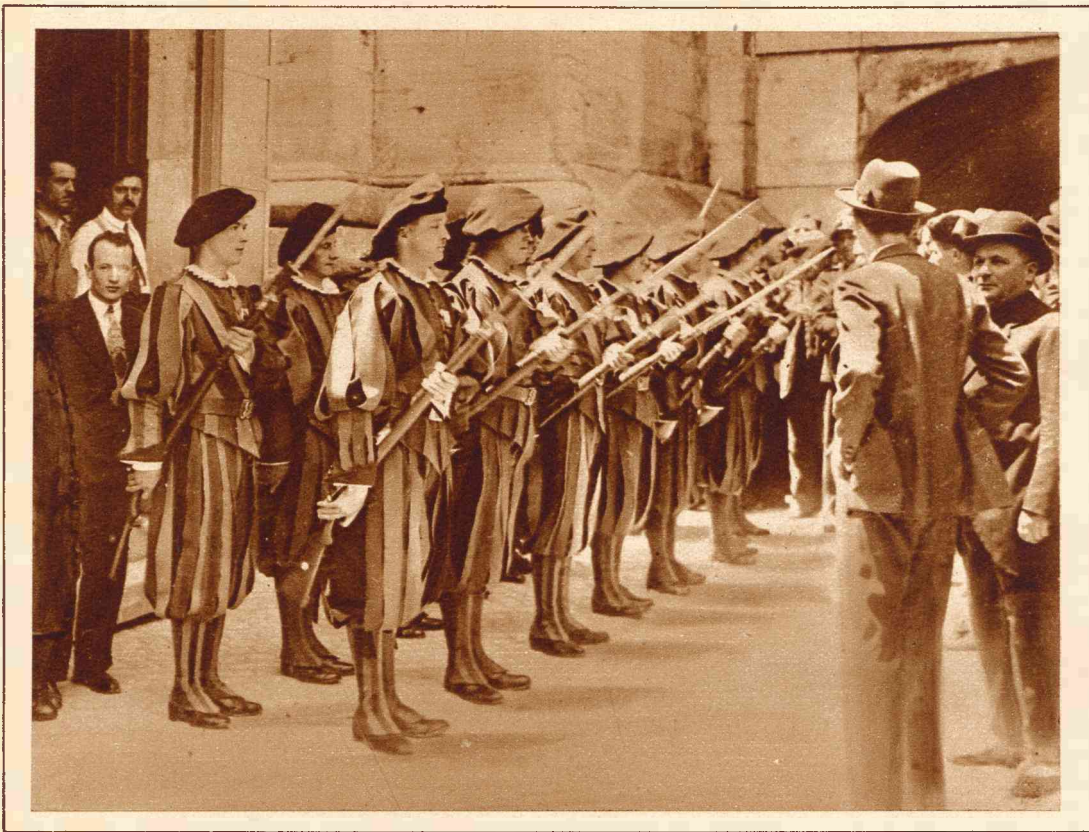
„Ik blijf hier, Frankie, het is zoo heerlijk hier, dat ik niet uitgekeken raak.”

„Goed dan... tot straks, lieveling... ik blijf niet lang weg.”

Eenige oogenblikken bleef Agnes vol van haar

jong geluk, met 'n blijden glimlach om haar mooie lippen, peinzend zitten. Toen stond zij langzaam op, opende den vleugel, die bij een der groote ramen stond, zoodat zij al spelende naar de prachtige blauwe zee kon kijken.

Het werd donker... de sterren begonnen aan het firmament te flonkeren... Agnes speelde haar geluk uit. Zij was een rijkbegaafde pianiste... Haar weeke aanslag, haar diep gevoel deden het instrument leven onder haar kleine blanke handen. Droomerig keek zij voor zich uit... Eensklaps scheen zij te verstijven, haar vingers bleven zich onwillekeurig voortbewegen en klanken voortbrengen, maar doodsbleek staarden haar oogen in den loop van een revolver, waarachter een paar krankzinnige oogen uit een gemaskerd mannengezicht haar te genglurden.

Na de ratificatie der Lateraansche verdragen hebben de Zwitsersche gendarmen van den Paus den nieuwen Vaticaanschen staat bezet. Ziehier hun eerste aantreden in hun schilderachtige, eeuwenoude kleedij.

staan en kwam naderbij, toen zij haar naam hoorde noemen.

„S'il vous plait, Madame, Monsieur, venez par ici...”

Zij wees hun de breede trap en voerde hen naar een groote, weelderig gemeubelde kamer, met wijd-openstaande ramen, waardoor een geur van mimosa en narcissen naar binnen kwam.

„Et voici les autres chambres...” Zij opende 'n andere deur, die ook op het balcon van de binnenplaats uitkwam, waardoor men in de badkamer en slaapkamers kwam... „Si vous voulez vous rafraichir?...”

Agnes kneep haar heer en meester van louter opgetogenheid in zijn arm en hij kon slechts met moeite een vroolijken schaterlach inhouden om de kinderlijke blijdschap van zijn vrouw, toen hij met eenige beleefde woorden Madame Colin bedankte. Deze ging naar beneden met een:

„Le diner sera prêt dans une heure.”

Zij hadden heerlijk gegeten van de uitstekende Fransche gerechten en zaten nu samen in de groote kamer te genieten van het prachtige uitzicht op de Middellandsche Zee, waar de zon onderging...

„Hoe zou je het vinden, kindje, als ik nu eens even naar het postkantoor ging, om ons telegram

Met hun miniatuurwoning op reis door Europa.

Twee Duitschers, uit Hesse afkomstig, zijn op het oogenblik op een rondreis door Europa met hun miniatuur-huisje, gemonteerd op een fiets met zes wielen. Heel hun hebben en houden is in hun „huis” geborgen, waar ze wonen met hun hond. De reizigers, vader en zoon, zijn thans onderweg naar Brussel, na België te hebben aangedaan, waar ze reeds 8000 kilometer boekten. De aankomst te Berlijn.

Zij was te zeer verschrikt om te gillen en bleef stijf zitten.

„Geen kik, versta je, speel... speel de groote polonaise van Chopin voor mij... en geen fouten... als je een fout maakt...” Met een veel-beteekenend gebaar van de revolver... „Speel met je ziel... je kunt het.”

Wat moest zij doen?... O, kwam Frank maar terug!... 'n Krankzinnige waarschijnlijk!... gehoorzamen? Dat zou wel het beste zijn... Hoe waren ook weer de eerste maten van de groote Polonaise...? O, lieve God... geef mij kalm-

te!" en Agnes begon. Haar handen beefden, haar lippen trilden... maar, na de eerste maten kreeg haar groot muzikaal gevoel de overhand op haar angst en ontsteltenis en zij speelde het magistrale werk in al zijn ontroerende schoonheid, haar ziel was weg van deze aarde, en haar geest verhief zich boven de ellende van dit oogenblik... Zij speelde... speelde... De machtige Polonaise vervulde het groote vertrek... alsof er legers op trokken ten strijde... tot de laatste accoorden weerklonken....

Agnes had den gevaarlijken toestand, waarin zij zich bevond geheel vergeten en kwam weer tot de werkelijkheid terug... Zij keek recht voor zich uit en zag niets meer... Had zij gedroomd? ... Had de vreemde omgeving zoo op haar ingewerkt, dat zij zich verbeeld had, een revolver en een verwoed mannengezicht te zien...? Zij bedekte haar gelaat met haar handen en keek weer voor zich uit. Neen, zij had niet gedroomd... wat lag daar op den vleugel...?

Vlug stond zij op en nam van den vleugel een pakje in een wit papier gewikkeld....

„Zie zoo, daar ben ik weer, vrouwtje. Heb je je niet verveeld?... maar... kindje... wat scheelt er aan...? wat is er gebeurd...?”

Als verwezen stond Agnes voor zich uit te staren met een wit pakje in haar hand. Toen zij de vroolijke stem van Frank hoorde, keerde zij zich om en viel snikkend in zijn armen....

„O!... Frank... die vreeselijke man!... die vreeselijke man!...”

„Wat is er dan toch...? Nestje, zeg me, wat er gebeurd is!... Hier drink eens.”

Hij bracht haar een koel glas water. Haar tanden klapperden tegen het glas... Na eenige minuten heel stil tegen Frank aangeleund gezeten te hebben, was Agnes in staat om haar man te vertellen, wat zij ondervonden had. Nog altijd hield zij het pakje in haar hand geklemd.

„En toch, Frank, toen ik eenmaal goed aan het spelen was, vergat ik dat vreeselijke achter den vleugel heelemaal, ik dacht aan jou... aan onze liefde... aan ons geluk... en hoe goed God voor mij is, dat Hij mij jou gegeven heeft. De Polonaise was uit en ineens herinnerde ik mij weer, waarom ik die was gaan spelen... ik keek op... en zag niets meer. Was het verbeelding van mij geweest? Ik stond op en zag op den vleugel dit pakje liggen... wil je het voor mij open maken?...”

„Doe je dat niet liever zelf, schat?...?”

„Neen, Frank, laten wij samen zien wat het is... ik heb geen geheimen voor je, dat weet je wel...”

Het feest der handelsreizigers te Parijs

is dit jaar met grooten luister gevierd. In diverse costumeeringen begaven de deelnemers zich naar de plaats van samenkomst, het park van Valmondois. Op bovenstaande foto ziet men een groep, gehuld in kleedij van omstreeks 1835, voor het instijgen in de koets, welke eveneens uit dien tijd dateert.

„Dat weet ik kindje, maar je bent zoo geschrokken. Is 't dan niet beter nog wat te wachten, misschien zal je de inhoud nog meer opwinden... en dan... ik moet eens gaan zien, waar die kerel gebleven kan zijn.”

„Neen, vent, doe dat niet, dat kan je altijd nog doen, kom hier naast mij zitten en maak het pakje open.”

Frank voldeed aan haar dringend verzoek. Kon hij zijn lief vrouwtje iets weigeren? Hij wikkeldde het witte papier dat om het doosje gevouwen zat los.

„Een brief, Nest, een brief van...” Hij slaakte

'n gesmoorden uitroep... „'t Is niet te gelooven!” „Wat is er Frank, laat mij eens zien?”

„Ik zal hem voorlezen, blijf maar kalm zitten, vrouwtje.”

Agnes,

Nooit heb je geweten, hoe lief ik je heb. Mijn leven lang heb ik je zoo lief gehad als een man het edelste, het mooiste, het hoogste ideaal van zijn geest liefheeft... Ik ben 'n mismaakte, een, waarom gelachen wordt... alleen jij lachte nooit om mij, Agnes! Je naam is muziek, zooals je lieve kleine handjes vol muziek zitten.

Je kreeg Frank lief... ik durfde nooit hopen, ik, arm gedrocht, belachelijk voor iedereen... nooit liet ik je merken, hoezeer ik je lief had... je trouwde en ging weg... Toen pas besepte ik, dat je weg ging uit mijn leven, dat ik je voor altijd verloor... Ik werd krankzinnig van droefheid... ik reisde hierheen, want ik wist, dat Louis v. B. zijn slot voor je wittebroodsweken beschikbaar had gesteld. Ik kwam met den duivel in mijn hart... Agnes, mijn lieve heilige... toen ik je zag zitten en je begon te spelen, week de krankzinnigheid uit mijn geest en ik besepte wat ik had willen doen... Vergeef mij, dat ik je schrik heb aangejaagd...

Je zag er uit als een opgejaagd vogeltje en nu speel je mijn lievelingsstuk, de groote Polonaise... Ik moest zoo handelen, omdat ik niet wist, hoe ik ongemerkt je dit alles zou kunnen schrijven en dan verdwijnen. Je bent mij vergeten, je herkende mij niet eens, hoe zou je ook? Ik moet er als een schurk uitgezien hebben. Aan je lieve oogen zie ik, dat je aan Frank denkt, terwijl je speelt... Vaarwel, Agnes, vergeef mij, nooit zal je mij terug zien, ik ga ver weg, de zee over. Vraag Frank of je deze kleine gave van mij moogt aannemen als herinnering aan

Willy

„Hoe is het mogelijk... Willy...! Frank, begrijp jij daar iets van...?”

Haar man keek neer op het mooie blonde hoofd van zijn lieve vrouw.

„Arme jongen!...” zei hij met een diepen zucht.

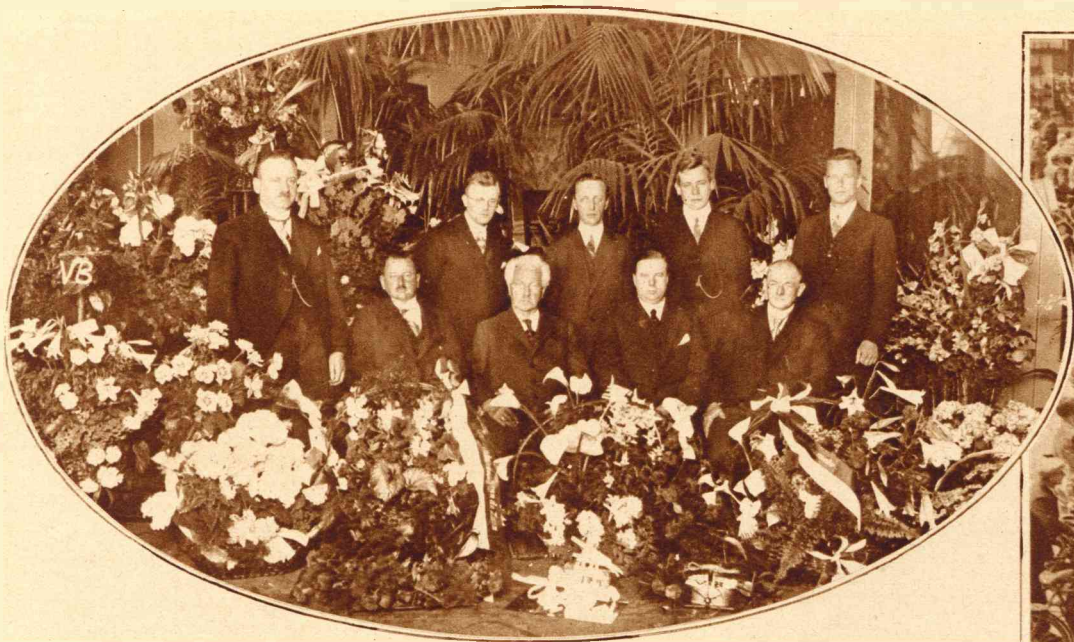
Hij opende het doosje in zijn hand en keek neer op een hanger, gemaakt van één grooten smaragd, diep als de zee en flonkerend als de sterren.

„Kom hier, mijn eenige liefde.” En hij hing haar het prachtige sieraad om den blanken hals.

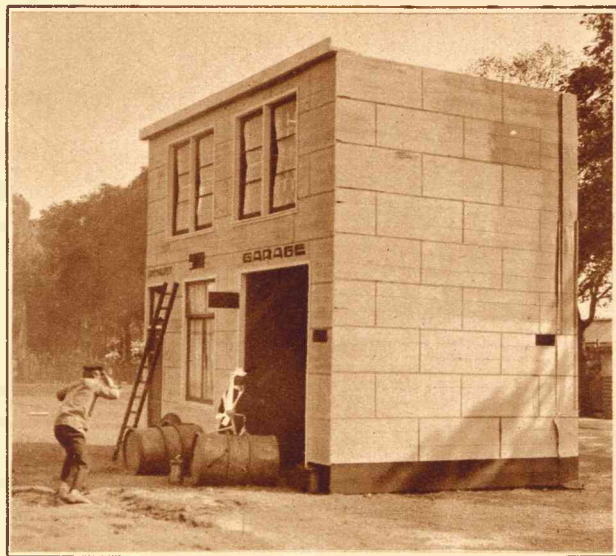
De koets rijdt weg van de Place de la Republique

van binnen volgeladen met de liefvallige dames en kinderen, terwijl er bovenop de heeren hebben plaats genomen, eveneens in costumes van 1830 gestoken.

Feest in Zaandam

Het volijverig bestuur der Ver. Vrijwillige Brandweer te Zaandam, tijdens de receptie bij gelegenheid van 't 50-jarig bestaan der Ver. gehouden. In 't midden de oprichter de heer Ebmeyer.

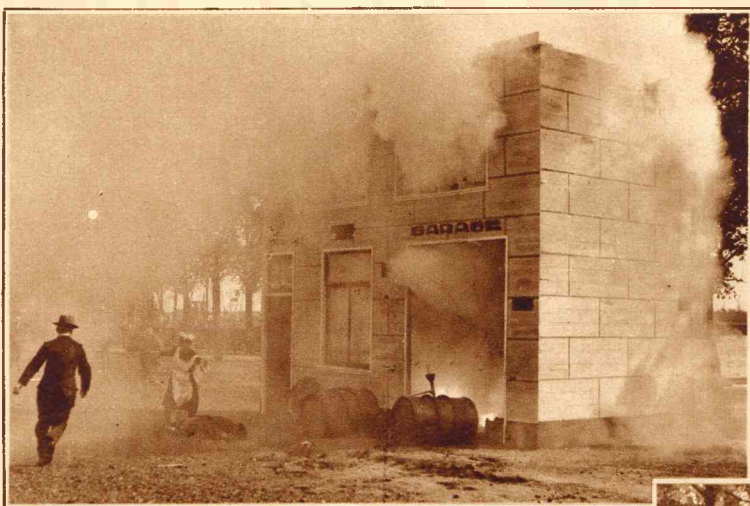
Op de Burcht was een houten garage gebouwd welke door zoogenaamde onvoorzichtigheid van den schilder in vlammen op zou gaan.

Hiernaast:
De roode haan begint te kraaien!

Hieronder:
De belangstelling van het publiek bij dezen quasi-brand.

De vrijwillige Brandweer van Zaandam heeft feest gevierd, het vijftig-jarig bestaan en het is een feest geworden zooals men dit in Zaandam organiseeren kan. waar de geheele burgerij aan meedoet. Optochten, muziek, blusdemonstraties, dat zijn zoo de voornaamste programmapunten bij een dergelijk jubelfeest. Zoo was het ook hier. Eenige interessante foto's mogen van een en ander een goed beeld geven. Dat het kranige corps nog lang moge leven tot heil van de Zaanstad.

Een gedeelte van den optocht.

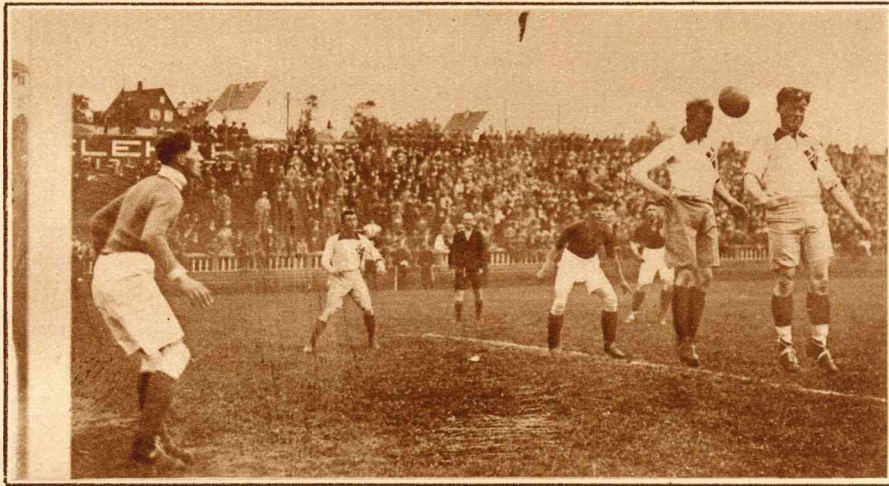
De brandweer was er natuurlijk als de kippen bij om den rooden haan te bekampen en niet lang daarna was zij meester van het terrein.

Ook de oudste brandspuit werd nog in werking gezet zooals foto hieronder laat zien.

De toer van het Nederlandsch elftal naar Scandinavië. Foto van het Noorsche elftal, waartegen gelijk werd gespeeld (4-4).

Spelmoment uit den wedstrijd Noorwegen—Holland (4-4). Aanval op het Noorsche doel.

SPORTPRAATJE

Wij willen er ons ditmaal toe bepalen de sport van Zondag j.l. slechts in beeld te brengen en dus verder onbesproken te laten. Eigenlijk wordt het ook een beetje vervelend week in week uit te herhalen dat de kansen van A zijn gestegen en dat B een beter lot verdiende.

Zooals aan alles een einde komt zal dit ten slotte ook nog met het voetbalseizoen 1928/29 het geval zijn al wordt het dan ook Juli. Thans reeds beperkt het programma zich gelukkig wekelijks tot eenige restanten, welker zomersche afwerking een gevolg is van den strengen winter gedurende Januari, Februari en een deel van Maart, maar ook van een verkeerd systeem der bonden.

Het voetballende deel der natie krijgt dus eenige maanden rust!

Men treft altijd nog menschen aan die per se den geheelen zomer willen door voetballen. Dat zijn de maniakken, wier sportzin in de meeste gevallen zeer eenzijdig ontwikkeld is. Natuurlijk moet men deze lieden hun gang laten gaan. Maar verkeerd schijnt het ons in elk geval dat de verenigingsbesturen dat zomervoetbal in de hand werken door het organiseren van seriewedstrijden enz.

Beter is het o.i. eens terdege onder het oog te zien hoe men die paar maanden rust het beste kan besteden. Het spreekt vanzelf dat wij met die rust niet bedoelen een zich absoluut afzijdig houden van alles wat maar slechts naar sport zweemt.

Toch zou b.v. één of twee maanden absolute rust voor den voetballer, die ongeveer negen maanden achtereen in actie is geweest geen kwaad kunnen. Integendeel een goede rustperiode is de beste zelf voor de min of meer geforceerde spieren. Wij vestigen in verband hiermede de aandacht op het feit, dat van medische zijde herhaaldelijk wordt beweerd, dat de vele ongevallen die voetballers aan hun spieren oploopen, vooral

D.W.S. promoveert weer naar de tweede klasse. Door de overwinning van Zondag j.l. op Rapiditas mag de club uit de Spaarndammerbuurt het volgende seizoen weer een trapje hoger proberen. Spelmoment uit de match te Weesp voor het doel van Rapiditas.

tegen het einde van een seizoen, een gevolg zijn van een oververmoeidheid dezer lichaamsdeelen.

Met groote zekerheid kan daarom worden aangenomen dat een volkomen rust van minstens een week of vier beslist heilzaam is en het praatje dat men straks tegen September niet ongevoerd den strijd kan aanvangen berust slechts op verzinsels. Er zijn voorbeelden te over van spelers die na een gedwongen rust — van maanden lang soms — bij hun wederoptreden hun ouden vorm ver overtroffen.

Gaan we nu eens na aan welke zomersport de voetballer zich gedurende de warme maanden het best kan wijden dan komen daarvoor eigenlijk alle takken van sport in aanmerking.

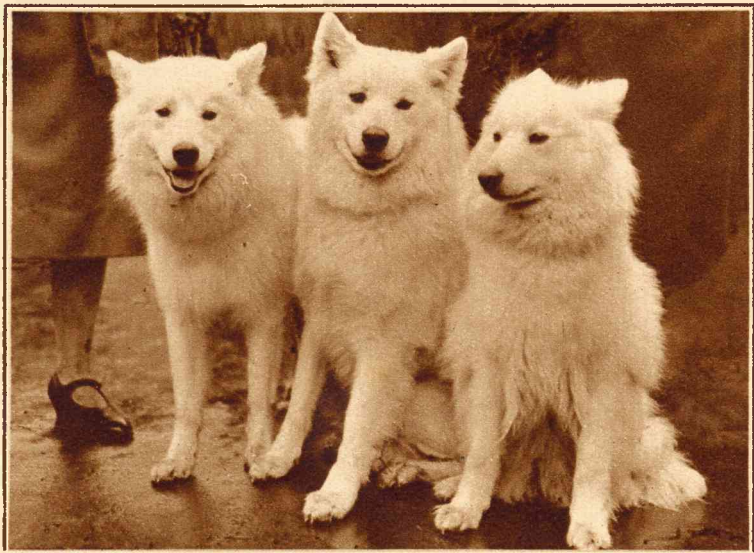
Athletiek echter wel op de eerste plaats, hoewel men hierbij terdege in aanmerking moet nemen, dat die athletiekbeoefening op een zeer gepaste wijze moet plaats vinden. Het spreekt welhaast vanzelf dat men van den voetballer na een spannend en vermoeiend seizoen geen kampioen-kogel-stoeter of een record-man in de loopnummers moet trachten te maken. In negen van de tien gevallen zal hij dit trouwens wel nimmer worden ook. Wij willen hiermede echter maar zeggen dat voor voetballers een zeer gematigde beoefening van de

athletiek slechts heilzaam kan zijn. Athletiekbeoefening dus, welke de spieren soepel houdt, doch vooral niet een, welke er na de vermoeiende wintersche periode nog eens het maximum van gaat vergen. Dit is absoluut slecht.

Hetzelfde geldt voor andere sporten, waarbij vaak een strenge training wordt toegepast. Men treft slechts bij hooge uitzondering een beoefenaar van de voetbalsport in de roeierswereld aan, doch men kan naar aanleiding hiervan allermint beweren dat het voor den voetballer nadeelig zal zijn op gepaste wijze een baantje of wat te roeien.

Supporters-vreugde. Na afloop van den wedstrijd Rapiditas—D.W.S. te Weesp droegen de enthousiaste supporters de Amsterdamsche spelers van het terrein.

De hondententoonstelling van Concordia te Bussum. De drie fraaiste Samoeden van de show.

Een zeer goede ontspanning, welke bovenal nuttig is ook, levert cricket „the king of sports.” Maar die koning is in deze lage landen nog maar weinig geëerd. In de groote steden houden zich hiermede echter reeds vele leden van voetbalclubs gedurende de zomermaanden onledig. Cricket levert niet het gevaar op van overtraining of een te vermoeiende beoefening van het spel, maar biedt den sportsman juist de gelegenheid om in een rustig milieu zijn body in de vereischte conditie te houden.

Als de voetbalverenigingen hiervan eens wat meer overtuigd raakten zou de cricketsport hier op dezelfde wijze kunnen floreeren als in Engeland, waar het een van de belangrijkste plaatsen in de sportwereld inneemt.

Misschien krijgen we binnenkort nog wel de gelegenheid hier eens nader op terug te komen.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

HET VERHAAL TOT NU TOE

Mark Martineau, die in de rechten studeert, is beschuldigd van moord op Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig” over hem uit, maar de publieke opinie, die hem voor schuldig houdt, is tegen hem. Z'n hospita zegt hem de huur van z'n kamer op; het meisje, waarmee hij verloofd is, breekt de verloving af. Hij doet overal moeite, een betrekking te krijgen, maar tevergeefs. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor, voor wien hij heeft terecht gestaan, om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, die bij het onderhoud tegenwoordig is, geeft Martineau gelijk, omdat hij den moordenaar van Robertshaw wil ontdekken. Mark wandelt 's avonds langs de kade en ontmoet daar een jonge bloemen-verkoopster, Elsie May. Deze spreekt hem moed in, geeft hem drie shillings te leen en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinkecht werk zien te krijgen.

Luister eens,” hernam de andere, „misschien kan ik je helpen. Vast beloven kan ik je op 't oogenblik nog wel niets, maar heb nog slechts een paar dagen geduld, dan zullen we verder zien. Apropos, kun je me ook het een en ander over dat jonge mensch meedeelen, dat gisteravond in 't Criterion-restaurant geweest is?”

„Bedoel je Wilding?”

„Ja, Wilding.”

„Ik kan je niets meer over hem meedeelen dan ik al gedaan heb.”

„Ik zou hem graag willen spreken; ik geloof, dat hij me van dienst zou kunnen zijn. Zou je denken, dat je naam een goede introductie voor me bij hem zou wezen?”

Mark begon hartelijk te lachen.

„Neen, dat in geen geval.”

De andere zag hem vragend aan. „Ken je elkaar?”

„O, ja.”

Barret keek op z'n horloge. „Ik moet nu uit; ik wordt ergens verwacht,” zei hij, „maar ik zou graag wat voor je willen doen; 't is je niet meegeloopen in de wereld en we zijn oude kennissen. Hoeveel verdien je als secretaris?”

Na eenige aarzeling noemde Mark het bedrag.

„Dat is het loon van een handarbeider!” riep Barret verontwaardigd uit. „Nu, als de zaak, waarover ik je zoeven gesproken heb, voor elkaar komt, dan kun je vijfmaal zooveel verdienen. Kom in den loop van de week nog eens aan, als je wilt, dan hoop ik wat anders voor je te hebben. Maar nu moet ik weg; excuseer me, tot ziens.”

Mark verliet het hotel en slenterde, peinzend over hetgeen hij gehoord had, langs de Theems-kade.

Nauwelijks was Mark weg, of Barret liep zoo vlug hij maar kon, naar buiten, sprong in een taxi en gaf den chauffeur een adres op.

„Het is de avond voor Kerstmis,” mompelde hij, „misschien is het kantoor wel gesloten, maar ik wil zekerheid hebben.”

Het adres, dat hij opgegeven had, was dat van de firma Wilding & Co.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

HET EENZAME HUIS

De eerstvolgende dagen dacht de jonge Martineau bijna voortdurend aan z'n ontmoeting met Edgar Barret en aan hetgeen deze hem gezegd had. Den weg, dien hij ingeslagen had om achter het geheim van den moord te komen, zou een geschoold detective misschien niet gekozen hebben, maar de politie was onmachtig geweest om eenig licht over de duistere zaak te verspreiden;

Hij volgt dien raad en wordt, na eenig zoeken, door Wilding, een rijk koopman uit de city, die villa „Poplars” bewoont, in dienst genomen. Dina Sedgmoor, een vriendin van Ada Wilding, komt op de „Poplars” logeeren en herkent in den tuinkecht Mark Martineau. Zonder zich goed rekeuschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie de knecht van z'n vader eigenlijk is. De oude en de jonge Wilding gelooven in Mark's schuld en de oude heer zegt hem de betrekking op. Mark vertrekt naar Londen met het besluit den moordenaar van Robertshaw te ontdekken. Hij treedt daar als boekhandelaarsbediende in dienst bij een zonderling, Josua Bentham. Mark's pogingen om het geheim van den moord te ontsluiten, hebben geen succes. Na een jaar zegt Bentham hem de betrekking op, omdat hij geen bediende meer betalen kan. Het gelukt hem een betrekking als secretaris te krijgen bij Dr. Margraves, een archeoloog, die z'n vader gekend heeft. Zijn vrijen tijd besteedt Mark om

het was dus niet meer dan natuurlijk, dat hij z'n eigen weg ging. Hij begon met een onderzoek naar het huis in Johnson's Inn in te stellen. Het viel hem niet moeilijk achter de namen te komen van de bewoners; voor zoover hij kon nagaan, stond echter niemand van hen ook maar in de minste relatie met Barret, Ramon of Fortescue.

De volgende week begaf hij zich weer naar het kleine hotel, waar hij Barret aantrof, die hem wachtte.

„Ik heb je verzocht, vandaag bij me te komen,” zoo begon hij „ik had gehoopt, dat ik iets voor je zou kunnen doen, maar er staat nog niets vast, er is nog niets besloten.”

„Maak u daarover maar niet bezorgd,” zei Mark onverschillig. „Mijn patroon heeft me gezegd, dat hij nog wel een jaar lang werk voor me had; ik zit dus volstrekt niet op zwart zaad.”

„Maar ik neem er geen genoegen mee, Martineau. Je bent zeer onrechtvaardig behandeld; wanneer dit niet het geval geweest was, dan zou je nu advocaat, misschien wel rechter zijn. Nu moet je bijna den geheelen dag in 't getouw zitten voor dien ouden boekenworm en dat tegen een hongerloon.”

„Ik ben blij, dat ik die betrekking heb.”

„Apropos,” hernam Barret, „toen je onlangs hier was, heb je me zoo half en half te kennen gegeven, dat je verdenking koesterde. Hoe zoo en op wie?”

„Och, dat is van geen belang; dat interesseert je toch niet.”

„Daar stel ik integendeel veel belang in. Ik

Bentham behulpzaam te zijn. In dien boekwinkel heeft hij een onderhoud met rechter Sedgmoor en diens dochter. Tot z'n verbazing ontvangt hij een paar dagen daarna een uitnodiging voor een avondpartij ten huize van den rechter. Deze partij blijkt voor Mark een teleurstelling te zijn. Herbert Wilding is er ook. Hij spreekt met de gasten over Mark, waardoor deze door iedereen gemeden en genoodzaakt wordt het huis te verlaten. Over dit vertrek ontstaat een woordenwisseling tusschen Dina Sedgmoor en Wilding. Mark besluit alle krachten in te spannen om de waarheid inzake den moord aan 't licht te brengen. Na eindeloos zoeken vindt hij in Scotland-Yard een brief, waardoor hij op het spoor van den moordenaar hoopt te komen. In een restaurant ontmoet hij kort daarop Edgar Barret, iemand, wiens naam in den brief genoemd wordt. Met dezen heeft hij een onderhoud, waardoor hij in z'n meening versterkt wordt dat Barret meer van de zaak weet. Barret is echter zeer voorzichtig in zijn spreken. Zoo hij al wat weet, dan laat hij niets los.

zou graag het een en ander daarvan willen weten.”

„Maar waarom?”

„Wel, ik ben nieuwsgierig van aard. Er zit iets van detective in me; wanneer ik tegenover geheimen sta, dan tracht ik ze altijd te ontsluiten.”

„Nu, het is de moeite niet waard er over te spreken. De zaak is dood en begraven. Gedurende het proces heb ik er goed over nagedacht; ook mijn verdediger, die een bekwaam en handig advocaat is, zei me, dat hij alle moeite had gedaan om in de duisternis, waarin het geval gehuld is, licht te ontsteken, en het spoor van den misdadiger te vinden, maar al z'n moeite was vruchteloos. Hij is er intusschen in geslaagd, mij vrijgesproken te krijgen, en daar ben ik hem dankbaar voor. Heb je den ouden Robertshaw gekend?”

Dit laatste vroeg hij onverwacht, op een toon, alsof de vraag hem eensklaps te binnen schoot en keek Barret daarbij aan. Hij zag, dat deze een kleur kreeg. Zijn antwoord echter werd zonder aarzelen en zonder eenig blijk van verwondering of van wat ook, gegeven.

„Ik heb hem nooit gezien of gesproken, maar ik heb gehoord, dat de oude man, die bezig was, je voor een examen klaar te maken, een arme drommel was.”

Mark ging daar niet verder op in; hij zei ook niets van den brief, geteekend I. C., dien hij onder de papieren van den doode gevonden had. Hij besloot echter, Barret zorgvuldig na te gaan en achter den naam te komen van den persoon, die, daar was hij zeker van, Barret voor bepaalde doeleinden gebruikte, die het daglicht niet konden verdragen.

Drie dagen lang zwierf hij bijna voortdurend in den omtrek van het kleine hotel. Hij wilde absoluut meer weten van het doen en laten van dien man.

In de week na Kerstmis zag hij op 'n avond, dat Barret het hotel verliet en zich in de richting van Charing Cross begaf. Daar gekomen, stapte hij in een taxi. Martin hoorde hem tot den chauffeur zeggen: „Naar King's Cross station.” In een andere taxi gezeten, reed hij hem achterna, na den chauffeur op 't hart gedrukt te hebben, Barret's taxi niet uit 't oog te verliezen. Diens voertuig hield stil bij het plaatsbureau aan King's Cross station. Barret stapte uit en Mark zag, dat hij niet naar 't plaatsbureau, maar naar het boekenstalletje ging. Na een minuut of vijf verliet hij dit station en begaf zich naar

PAUWIN MET LACHDUIVEN.

Reproductie naar een schilderij van de bekende hedendaagsche schilderes M. van Waning-Stevens.

dat van St. Pancras, waar hij in de rij ging staan om een plaatsbewijs te koop. Hij zette den kraag van z'n overjas op, waardoor zijn gelaat gedeeltelijk verborgen was, en wachtte kalm z'n beurt af. Toen hij een kaartje kocht, hoorde Mark hem den naam van de plaats noemen, waarheen hij zich wilde begeven.

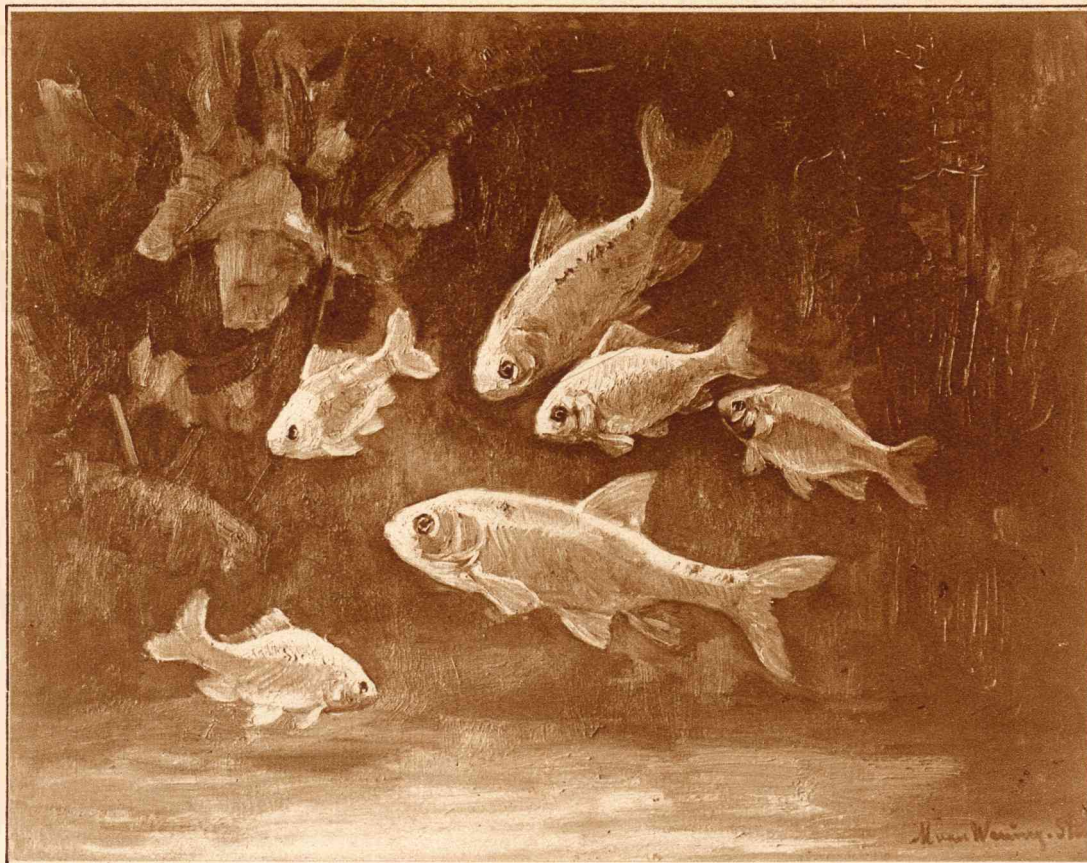
Een paar minuten later stond Mark voor den trein, die aan dit station stopt en stapte in. Een half uur later zag hij, dat Barret op een klein plaatsje, eenige mijlen van Londen, uitstapte. Hij besloot hem te volgen.

Het was een heldere avond; er blies een zacht windje, de hemel was licht bewolkt. Het was nieuwe maan en hier en daar schitterden sterren aan het uitspansel. Het had gevroren en de weg was droog en hard. Het was er vrij eenzaam en geen licht was in den omtrek te zien. Mark volgde Barret op een afstand van een halve mijl; de weg was vlak, het viel hem dus niet moeilijk, hem voortdurend in het oog te houden. Eensklaps zag hij dat Barret stil stond. Z'n aandacht was blijkbaar getrokken door iets dat hij zag. Ook Mark bleef stilstaan. Na een minuut ging Barret, in de verte gevolgd door Mark, weer verder. Na eenigen tijd bleef eerstgenoemde weer stilstaan. Er was blijkbaar iets, dat z'n achterdocht had opgewekt. Mark verborg zich in de schaduw van een heg, en wachtte op de dingen, die komen zouden. Een ding stond vast, zoo dacht de jonge man: Barret was er blijkbaar ten zeerste op gesteld, het doel van zijn tocht verborgen te houden, en dit was ook het geval met Mark.

Eenige oogenblikken verloor hij Barret uit het oog, en reeds was hij bang, dat z'n reis tevergeefs was geweest. Spoedig echter ontdekte hij een hek, dat toegang tot een voetpad gaf. Aan 't eind van dit voetpad scheen een licht tusschen de boomen. Vastbesloten sloeg hij dit pad in, en kwam tot de bevinding, dat hij zich in de nabijheid van een groot huis bevond. Het pad, dat hij gevolgd had, liep uit op een rijweg, waarlangs men tot het huis kon komen. Het lag zeer eenzaam. Hij keek naar alle kanten, maar zag geen andere woning. Het was er doodstil; een ander licht, dan dat hetgeen hij tusschen de boomen had zien schijnen, was er niet. Dit licht trouwens was verdwenen. De geheele omgeving was nu in duisternis gehuld. Hij liep behoedzaam verder, totdat hij bij een grooten lindeboom gekomen was, waarvan de onderste takken bijna den grond raakten. Verborgen tusschen de takken bleef hij daar een half uur wachten. Op enkele meters afstand stond het huis, waarin hij veel belang begon te stellen. Maar geen geluid verbrak de doodsche stilte, geen licht verscheen aan een der vensters. Hij dacht na, over hetgeen hem nu te doen stond, en kwam toen tot het besluit, daar hij slechts de voorzijde van het huis gezien had, ook eens aan de achterzijde een kijkje te nemen. Op het punt dat 'te doen, zag hij aan een der vensters een licht verschijnen. Hij keek scherp toe, en zag, dat de kamer, waarin dit licht zich vertoonde, zeer groot was. Het was echter niet de kamer zelf, die zijn aandacht in hooge mate geboeid hield. Het was het gelaat van het menschelijk wezen, dat door dit licht beschenen werd. Er hingen geen gordijnen of zonneblinden voor het venster, zoodat hij een onbelemmerd uitzicht had.

Het gelaat was dat van een jong meisje, niet ouder dan twintig jaar. Dat zij geen dienstbode

was, zag hij direct. Haar kleeren waren die van een dame; zij zelf was rank van gestalte. Na eenige oogenblikken zette zij de lamp op tafel, ging naar 't venster en keek naar buiten. Het lamplicht bescheen haar gelaat, en toen Martineau opletend naar dat gelaat zag, voer hem een huivering door de leden. In de oogen der onbekende lag een uitdrukking van onbeschrijfelijke ontzetting. Vrees voor iets afschuwelijks stond op haar gelaat te lezen. Het was een mooi meisje met regelmatige gelaatstreken, en toch, al trok dit gelaat hem aan, zoo lag er toch iets afstootends in. Voor zoover hij kon zien, had ze donkere oogen; ook heur haar was zwart en glinsterde in

GOUDWINDE EN GOUDVISSCHEN.
Reproductie naar een schilderij van dezelfde kunstenaar.

het lamplicht. Hoe langer hij keek, hoe meer won de overtuiging bij hem veld, dat zij in heftige gemoedsbeweging verkeerde. Hij zag ook, dat haar beide handen tot vuisten gebald waren.

Zoo stond ze daar, misschien vijf minuten lang, met denzelfden blik van ontzetting in haar oogen en dezelfde uitdrukking van zielelijden op haar gelaat. Eensklaps scheen ze te schrikken over iets, dat zij wellicht hoorde; zij keerde zich snel om, verwijderde zich van het venster en verliet het vertrek, na eerst de lamp te hebben uitgeblazen. Het scheen Mark toe, dat hij op denzelfden tijd een geluid hoorde, dat uit het huis kwam, maar hij was zoo opgewonden, dat hij er niet zeker van was. Hij bleef onbeweeglijk in z'n schuilhoek staan; na eenige oogenblikken zag hij een lichtstraal door de reten van de deur. De deur werd geopend en Barret verscheen op den drempel. Opletend om zich heen spiedend, wilde hij er zich blijkbaar van overtuigen, dat niemand hem zag. Daarna liep hij vlug de deur uit. Mark verliet z'n schuilplaats nog niet. Hij wilde afwachten, of er nog iets bizonders gebeurde. Hij dacht er op dit oogenblik niet aan, dat het laat werd en dat de gelegenheid om naar Londen terug te keeren, voorbij ging. Het gelaat van het jonge meisje hield hem, als 't ware, onder betoovering. Het feit, dat Edgar Barret dit huis blijkbaar in 't geheim bezocht, vervulde zijn opgewonden brein met allerlei schrikbeelden. Reeds was er een uur voorbijgegaan, sedert hij tusschen de laaghangende takken van den grooten lindeboom had postgevat, en nog kwam het niet in hem op om heen te gaan. Eindelijk slaakte hij een diepe zucht, en liep met langzame schreden over den rijweg naar de laan. Voor zoover hij kon zien, kwam er nooit een voertuig die laan door. Het kwam hem voor, dat de bewoners van het huis zich niet om de omgeving bekommerden.

Het was reeds lang na middernacht, toen Mark op z'n kamer kwam. Hij had niets ontdekt, en toch was hij er zoo goed als zeker van, dat deze avond voor hem een mijlpaal in zijn leven was.

Den volgenden dag ging Mark weer op weg naar het eenzame huis. De indrukken, die hij den vorigen avond had opgedaan, maakten zich opnieuw van hem meester. De geheele omtrek was zeer dun bevolkt. Nadat hij het station verlaten had, zag hij op z'n weg slechts een paar huizen. De streek was boschrijk; 's zomers moest het er zeer mooi zijn, maar de middelen van vervoer ontbraken, en daarom waarschijnlijk, was het er zoo eenzaam. Op weg naar het bewuste huis

zag hij een man voor zich uit loopen, en toen hij hem spoedig had ingehaald, sprak hij hem aan, en informeerde naar de plaatselijke gesteldheid en de bewoners van deze streek. Zoo terloops trachtte hij ook inlichtingen van hem los te krijgen omtrent het eenzame, groote huis, maar de man zei, dat hij niet wist, wie daar woonde. Mark kon de gedachte niet van zich afzetten, dat hij meer wist dan hij zeggen wilde. In elk geval werd hij door dit onderhoud niet veel wijzer. Hij durfde geen bepaalde vragen te stellen, uit vrees van achterdocht op te wekken, en ofschoon hij zich gaarne weer zoo dicht mogelijk bij 't huis zou gewaagd hebben, zoo vond hij het bij eenig nadenken maar beter, dit vooreerst niet te doen. Toen hij laat op den dag naar Londen terugkeerde, wist hij niets meer dan den vorigen dag.

Den volgenden morgen begaf hij zich naar Edgar Barret's hotel. Een voorwendsel daartoe had hij bij de hand. Hij zou zeggen, dat hij nog

eens kwam informeren naar de betrekking of positie, die Barret hem in uitzicht had gesteld. Hij vernam echter van den portier, dat Barret vertrokken was. De eigenares van 't hotel vertelde hem nog, dat haar gast een telegram had ontvangen, waarna hij onmiddellijk op reis was gegaan. Binnen afzienbaren tijd zou hij wel niet in Londen komen.

„Heeft hij geen adres achtergelaten?”

„Neen, ik vroeg hem ook, of hij me z'n adres wilde opgeven om voor hem bestemde brieven na te zenden, maar hij antwoordde, dat hij vandaag hier en morgen daar was. Ik ben bang, dat er iets gebeurd is, waardoor hij de kluts kwijt is geraakt.”

„Inderdaad,” zei Mark, „hij heeft me niets gezegd van zijn voornemen om op reis te gaan.”

„Natuurlijk past het me niet, en denk ik er ook niet aan om me in z'n aangelegenheden te mengen, maar sinds eergisteren was hij niet als anders. Niet, dat ik me persoonlijk over hem te beklagen heb, maar toch deed hij vreemd.”

Op den avond van den dag dat Mark z'n vergeefsche wandeling naar het hotel gemaakt had, begaf hij zich weer naar het eenzame huis. Hij besloot weer zijn schuilplaats onder de groote linde in te nemen. Een bepaalde reden, waarom hij dit deed, had hij niet, maar het was, alsof een inwendige stem hem zei, dat hij dit doen moest. Toen hij echter aan het kleine station aankwam, beving hem een ongekende vrees. Er zich duidelijk rekenschap van geven, dat kon hij niet, maar hij gevoelde, dat hij nagegaan werd. In de eenzame laan gekomen, meende hij telkens voetstappen achter zich te hooren, maar hoe hij ook rondkeek, hij zag niets. De duisternis was reeds gevallen, toen hij in de nabijheid van het huis kwam.

(Wordt voortgezet)

ROEIEN

De Jubileum-Wedstrijden van De Amstel

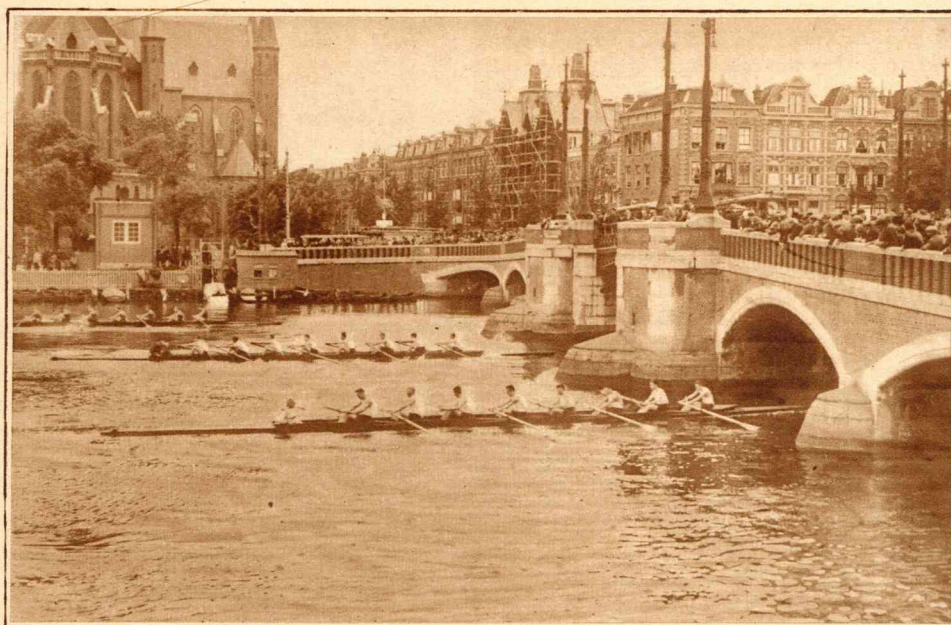
Evenals de wedstrijden van de „Koninklijke” zijn ook die van „De Amstel” uitstekend geslaagd. Niet minder dan 19 vereenigingen namen met hun beste roeiersmateriaal aan de wedstrijden deel. Van dit belangrijk gebeuren in de roeierswereld plaatsen wij op deze pagina eenige kiekjes. Hierboven een overzicht van den strijd der oude achten. Maas wint voor Nereus en Njord.

Gunther, onze bekende skiffeur, won het nummer oude skiff.

De belangstelling langs de oevers. De Amstelbrug is als steeds een zeer gezochte tribune.

De jonge achten voor de Amstelbrug, waarna in een flinke spurt de finish zal worden bereikt.